

မင်းဝေဟင်

မောင်တို့မျိုးကား တန်ခိုးကြီးမား
အားလည်းဖွံ့ချေ

ဝတ္ထုတို

မုန်တိုင်းထဲကမြို့ မင်းဝေဟင်

(၁)

ဒီမြို့ကလေးရဲ့ ပရိသတ်အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ မြို့ကလေးမှာ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရုံးတင်အမှုဟာ ဒီကနေ့မှာပဲ တရားလို ဘက်က လက်မှတ်ထိုးပြီး အမှုကို တိကနဲ ဖြတ်ချလိုက်တော့ လူတွေ အားလုံးဟာ ‘ဟာ’၊ ‘ဟင်’ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်အသံမျိုးစုံနဲ့ အတူ အံ့ဩမှု တွေများ စွာကြောင့် ပါးစပ်ကလေးတွေ ဟကုန်ကြတယ်။

‘ဘာကြောင့် လဲ’ ‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ’ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ အတူ မြို့ ကလေးရဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ မှ င်တက်ကုန်တာ။ အမှုတစ်ခုရဲ့ အဆုံးသ တ်ဟာ နာကျင်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ ဆိုးကျိုးများ စွာ၊ ဒါ မှ မဟုတ် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းစတဲ့ ဆိုးကျိုးများ စွာ ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားချက်မျိုးစုံဟာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရောထွေးပြွတ်သိပ်စွာ ရှိနေတတ်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။

အခုကျတော့။

တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုတွေးထားတဲ့ ပရိသတ်တွေရဲ့ အတွေးမျိုးစုံဟာ ငှက်ပျောပင်ပျိုကို မကွာရာဓားတစ်လက်နဲ့ ပိုင်းဖြတ်ချလိုက်သလို တိခနဲ

ပြတ်တောက်သွားတော့ ပရိသတ်ဟာ အားမလိုအားမရတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ မချင့်မရဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ အမြဲတမ်း အဖြေတစ်ခု မလှမ ပ ရှိနေတတ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာဆိုတော့ အခုလို တိကနဲပြတ်တောက် သွားတဲ့ ပြဿနာနောက်မှာ မြို့ကလေးရဲ့ ပရိသတ်တွေ အာရုံမှာ အ တွေးများ စွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပြတ်တောက်သွားတဲ့ အမှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကောလာဟလတွေလည်း ဟို တစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်နဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ အကွက်လိုက် စွန်း ထင် ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်။

(၂)

‘မြို့နယ်ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီးကို၊ လူနာအမျိုးသမီးရဲ့ ယောက်ျား က

ဆရာဝန်ကြီး ရောင်းလှည့်နေတုန်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ခုတ်လို့ တဲ့ ’

‘ဟဲ့ ... ထူးဆန်းလှချည်းလား။ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား’

‘ဟုတ်သမှ ၊ ဟုတ်ဟုတ်နဲ့ တောင် မြည်နေသေးတယ်။

တရားခံကိုယ်တိုင်က အခု ရဲစခန်းမှာ အဖမ်းသွားခံလိုက်ပြီ’

မြို့ကလေးရဲ့ ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ခုထဲမှာ စကားသံတွေနဲ့ လျှံထွ

က်နေတယ်။ စကားသံတွေရဲ့ အဆုံးမှာ ချက်ချင်း ယုံကြည်လိုက်ကြတဲ့ လူအစုရယ်။ ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား’ဆိုတဲ့ သံသယမျက်ဝန်းနဲ့ လူအစုရယ်။ ‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သတင်းကို လုံးဝ လက်မခံတဲ့ လူအစုရယ်ဆိုပြီး သုံးစုကွဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ ဆိုတဲ့ လူအစုကတော့ အတော် နည်းနည်းရယ်ပါ။ သတင်းတစ်ပုဒ် ရပြီဆိုရင် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ပြောသူနဲ့ နားထောင်သူ၊ ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ နားတို့ရဲ့ သုံးခုလောက် အပြောင်းအလဲမှာ ဘာသတင်းမဆို ချက်ချင်းတော့ သေချာ သွားတတ်ကြတာက ထုံးစံလေ။ အခုလည်း ထွက်လာတဲ့ သတင်းဟာ နားထောင်သူ သုံးယောက်လောက်ကြားမှာ အတည် သတင်းတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်သွားပြီ။

‘တရားခံက သရက်ပင်စုရွာကတဲ့ ။ ကောင်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်လေး။ ရှိလှ ၂၀ ပေါ့။ ဆေးရုံမှာ သူ့မိန်းမ ကလေးလာမွေးတယ် ပြောတာပဲ။ ညကပဲ သူ့မိန်းမက ကလေးမမွေးနိုင်လို့ ဆုံးသွားတယ်။ ဒီမနက် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို သူက ဓားနဲ့ ခုတ်တယ်။ အဖြစ်က ဒါပဲ’

သေသေချာချာ ထွက်လာတဲ့ သတင်းဟာ အမှန်လား၊ အမှားလား ဒွိဟဖြစ်စရာ ရှိပေမယ့် တိတော့တိကျတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းထိပ် ဆိုက်ကားဂိတ်က ရောက်လာတဲ့ သတင်း။ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဘိန်းမုန့်ရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်း။ ဈေးထဲမှာ မနက်ခင်းက တည်းက လျှံထွက်နေတဲ့ သတင်း။ သတင်း။ သတင်း။ သတင်း။ သတင်းတို့ ဟာ သတင်းပြောသူရဲ့ တင်ပြပုံကွဲလွဲမှုကြောင့် အနည်းငယ် လွဲချော်မှုလေးတွေ ရှိပေမယ့် သတင်းခေါင်းစဉ် အားလုံးဟာ ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါဆို မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးဓားနဲ့ အခုတ်ခံလိုက်ရတာတော့

သေချာပြီပေါ့။ နောက်... စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက တရားခံက သူကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းမှာ သွားပြီး အဖမ်းခံလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ဒီသတင်း တိကျလား၊ မတိကျလား သိဖို့ ကတော့ ရဲစခန်းဘက်သွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခု ရရင် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ် စားသောက်ဖို့ တောင် မေ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးထဲက လူတချို့ဟာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သတင်းသွားယူဖို့ ခြေလှမ်းတွေ ပြင်နေကြပြီ။

အဲဒီနောက်ဆုံးမှာ ထွက်လာတဲ့ သတင်းကတော့ တရားခံက သူ့ရဲ့ ဖြစ်ချက်အတွက် သူကိုယ်တိုင် တရားရုံးမှာ စစ်ဆေးခံဦးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ တရားလိုက လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို တရားခံက သူကိုယ်တိုင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အထက်ပါသတင်းရဲ့ နောက်မှာ ထူးဆန်းမှုတွေ ရှိနေတာလည်း အမှန်ပဲ။

ဘာပဲပြောပြော။

အသံညံ့စာစာတွေရဲ့ အောက်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ခြေလှမ်းတွေရဲ့ အောက်။ ကောလာဟလလား။ အတည်လား မသိတဲ့ သတင်းစကားတွေရဲ့ အောက်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်စဉ်တွေကြောင့် မြို့ကလေးဟာ ရပ်လုံးကြွနေတယ်။

(၃)

အခန်းထဲကို လှဆောင် ဟိုဒီမျက်ဝန်း ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုဘ

က်အခန်းထောင့် သံတိုင်တွေဘေးမှာ က မျက်နှာငါးထောင့်၊ နဖူးမောက်
မောက် ဆံပင်ညှဉ်းသိုးသိုးနဲ့ သွားတွေ တကျီကျီကြိတ်လို့ အိပ်ပျော်နေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီလူက မူးယစ်ရမ်းကားမှုနဲ့ တစ်
ညတာ အချုပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ သူတဲ့ ။

ဒီဘက်လှဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ သူက စောစောကလူနဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်အဝတ်အစား၊ ဥပမိရုပ် ခပ်ကောင်း
ကောင်း နဲ့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ပါးစပ်က ပွစိ၊ ပွစိ ရွတ်နေတယ်။ ဒီ
လူကတော့ နှစ်လုံး ထိမှုနဲ့ ဒီမနက်မှ လှဆောင်နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အ
ချုပ်ခန်းထဲ ရောက်လာသူ။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ လှဆောင်နဲ့ အတူရှိနေတာ
က ဒီနှစ်ယောက်ပါပဲ။ ရွာကြီးသာသာ ဒီမြို့ကလေးမှာ အမှုဖြစ်လို့ အချူ
ပ်ခန်းရောက်နေတဲ့ သူဆိုတာလည်း အများကြီးတော့ ဘယ်ရှိနေပါ့မလဲ။
ပြီးတော့ ဒီမြို့ကလေးက ရန်ကုန်နဲ့ မဝေးလှဘူးဆိုပေမယ့် နယ်မြို့လေး
လိုပဲ။ အမှုအခင်းဆိုတာက မြို့ကလေးနဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရှိနေတတ်တာ
ရယ်မှ မဟုတ်တာ။

‘တောက်’

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိတဲ့ တက်ခေါက်သံဟာ လှဆောင်ပါးစ
ပ်က မကျေချမ်းစွာနဲ့ ထွက်လာတယ်။ အချုပ်ခန်းရှေ့က သေနတ်ကိုင်
ထားတဲ့ ရဲတစ်ယောက်က လှဆောင်ရှေ့ သံတိုင်နားကို လာပြီး။

‘မင်း တောက်ခေါက် ပြန်ပြီလား လူသတ်ကောင်ရဲ့ ။ မင်း ဒီတစ်ခါ
ခေါက်ရဲခေါက်ကြည့်။ မင်းကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်’

ရဲက ဘာပဲပြောပြော လှဆောင်ရဲ့ တင်းထားတဲ့ မျက်နှာကတော့ တ
စ်စက်ကလေးတောင် လျှော့မသွားဘူး။ ဟုတ်တယ်။ လှဆောင်ရဲ့ ဒေါသ
ဟာ အခုထိလည်း အညွန့်တလူလူ ရှိနေတုန်းပဲ။

‘ဝယ်မှီတစ်ယောက် အခုအချိန်ဆိုရင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ’

အ တေ့းအ ဆုံးမ ၂၁ လှဆောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်က မျက်ရည်ပူစီးကြောင်း နှစ်ခုလျှံကျလာတယ်။ လက်ဖမိုး အစုံနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေက အ ဆက်မပြတ် ကျနေဆဲပဲ။

အခု ဝယ်မှီသေပြီလေ.....

ဗိုက်ကြီးနေစေ့လစေ့နဲ့ တစ်နေ့လုံးလုံး ဗိုက်နာနေပြီး နေဝင်ရီတ ရော အချိန်ထိ အခြေအနေက မထူးလာတဲ့ အဆုံး၊ ရွာက ပဲ့ကျိပ်ကလေး စင်းလုံးငှားလို့ ဒီမြို့ပေါ်ကို ညတွင်းချင်းပဲ ရောက်လာခဲ့တာလေ။ ဆေးရုံ ရောက်တဲ့ အချိန်အထိလည်း ဗိုက်ထဲက ကလေးက သေသည် ရှင်သည် မသိပေမယ့် လှဆောင်ရဲ့ မိန်းမဝယ်မှီကတော့ လူးလှိမ့်နေအောင် ဗိုက် နာနေတုန်းပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဆေးမှန်း အမျိုးအမည်ကို လှဆောင်မသိပေမယ့် အနီရောင်ဝတ် ဆရာမတစ်ယောက်က ဆေးတစ်လုံး လာထိုးသွားလို့ ဝ ယ်မှီရဲ့ နာကျင်မှုက အနည်းငယ်တော့ သက်သာသွားတယ်။ လှဆောင် သိနေတယ်။ ဝယ်မှီအခြေအနေဟာ တစ်ခုခုမလုပ်ဘဲ မဖြစ်တော့ဘူးဆို တာ။ ဝေဒနာ သက်သာသွားပေမယ့် အားငယ်စွာ ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြ စ်နေတဲ့ ဝယ်မှီမျက်ဝန်းတွေက လှဆောင် အာရုံကနေခွာပြီး မသွား တော့ဘူး။

ဆေးတစ်လုံး ထိုးလိုက်ရုံကလွဲလို့ သေတဲ့ အထိ ဝယ်မှီကို ဘာမှ လု ပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

တကယ်တော့ ဝယ်မှီသေတာ ဆေးရုံရောက်တဲ့ ‘အချိန်’မမီလို့ သေ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆေးရုံရောက်တဲ့ ‘ငွေ’မမီလို့ သေတာ။ အချိန်ကြောင့်

မဟုတ်ဘူး။ ။ ငွေကြောင့် ။ အသက်တစ်ခုကို ငွေနဲ့ ချိန်ဆက်လာရတဲ့ အခါမှာ လှဆောင်လက်ထဲ လုံလောက်မှုရှိမနေတဲ့ ငွေပမာဏဟာ ဝယ်မှီရဲ့ အသက်ကို ဖမ်းဆီး ဆုပ်ကိုင် မထားနိုင်ခဲ့ဘူး။

အခုတော့ ဝယ်မှီ သေပြီလေ။ အဲဒီအတွက် ဘယ်အရာ တစ်စုံတစ်ခုကမှ ဝယ်မှီရဲ့ အသက်ကို အာမခံမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ လှဆောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။

‘လူနာက ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမှာ တော့ အသေအချာပဲ။ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဖို့ ဆေးဝါးပစ္စည်းအတွက် ကုန်ကျငွေကိုတော့ ရှင်စာရင်း အရင် ပေးသွင်းထားရလိမ့်မယ်’

လှဆောင်ရဲ့ ပိန်ကပ်နေတဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို ကြည့်ပြီး သံသယရှိစွာနဲ့ ဆရာမက ဆိုလာတယ်။ ဒါတွေ လှဆောင် မသိဘူး။

‘ဆေးရုံရောက်ရင် ဝယ်မှီအသက် ရှင်ရလိမ့်မယ်’

ရွာက ထွက်လာကတည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တွေ အလုံအလောက် ပါလာခဲ့ပေမယ့် ဆေးရုံ ရောက်တဲ့ အခါ ဆရာမပြောတဲ့ ငွေပမာဏအောက်မှာ လှဆောင်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တို့ တစ်စစီပြိုကွဲရပြီ။

‘ကျုပ်... ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြည့်လို့ ရမလား’

‘အို... ဖြစ်မလား။ ရှင် လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ပါ။ ရှင်လုပ်ပြီးရင် ဆရာဝန်ကြီးက အဆင်သင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အခု အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ည နှစ်နာရီကျော်ပြီ။ ဆရာဝန်ကြီး အိပ်နေပြီ။ ရှင်သွားတွေ့လို့ ဖြစ်မလား။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်မှ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်မတို့ က အကြောင်းကြားရမှာ ’

‘အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်မှ ’

ဟူသော စကားတစ်ခု၏ အောက်တွင် နောက်ဆုံးတော့ ပေးဆပ်လိုက်ရတာက လှဆောင်ရဲ့ မယားဝယ်မှီရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း။ အားလုံးအဆင်သင့် မဖြစ်နိုင်ခြင်းဟာ လှဆောင်ဘဝကို ခြေမှရိုက်ခတ်သွားပြီ။

ဝယ်မှီရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကပဲ ကြွေလွင့်လွယ်တာလား။ လှဆောင်အတွက် အသိအကျွမ်းမဲ့လှတဲ့ မြို့ကလေးကပဲ လှဆောင်လိုချင်တဲ့ ငွေပမာဏကို ရရှိဖို့ သူစိမ်းဆန်နေခဲ့တာလား။ တာဝန်ရှိသူတွေကပဲ ပေါ့လျော့ နေခဲ့တာလား။ လားပေါင်းများစွာ မေးခွန်းအောက်မှာ ဝယ်မှီအသက်ကတော့ မုန်တိုင်းထဲမှာ မှီတစ်စ လွင့်တာထက်တောင် လွယ်နေလိုက်သေး။

‘ဟာကွာ ... တောက်’

အဲဒီနေ့မနက်ရဲ့ ဝေလီဝေလင်းဟာ လှဆောင်ရဲ့ ‘တောက်’ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ဖွင့်လှစ်ခြင်း ခံလိုက်ရတယ်။ အသက်ရှင်ဖို့ အဆောင်အယောင်တွေ အလုံအလောက် ဝန်းရံနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ အသက်တစ်ချောင်း မရှင်သန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ လှဆောင်အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်တယ်။ လက်သီးကိုဆုပ်တယ်။ အမှားအမှန်တစ်ခုဟာ လှဆောင်ရဲ့ ရင်ကို ရောထွေးစွာ ရိုက်ခတ်နေတယ်။

လှဆောင်ရဲ့ အမြင်အာရုံမှာ မြင်နေရတာတွေက သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဝယ်မှီရဲ့ နောက်ဆုံးမျက်နှာ။ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ မဖြစ်မနေ လဲလှယ်ရမယ့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်။ ပြီးတော့ ဓားတစ်ချောင်း။

သေချာတာက လှဆောင်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနောက်မှာ နောင်တတွေ ကပ်ပါမနေကြဘူး ဆိုတာပဲ။

(၄)

အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဟာ ဘယ်က ဘယ်လိုစပြီး ဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သေချာတာက အခုအချိန်မှာ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုတာပဲ။ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အာရုံဟာ အတွေးများ စွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးလို့ နေတယ်။ တစ်ခုခုတော့ အတိအကျ မှားခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာတွေမှားခဲ့လဲ။ အဲဒီအမှားတွေရဲ့ နောက်မှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပေးဆပ် လိုက်ရမှာက ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုလား။

‘မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို ကွယ်လွန်သူလူနာရဲ့ ယောက်ျားက ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်တယ်’ ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ဒီမြို့ကလေးမှာ ပိတ်လို့ ဆို့လို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီသတင်းတွေရဲ့ နောက်မှာ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ အရင်းခံကို မြို့ကလေးက သိနှင့် နေလောက်ရောပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်ကြားရတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ ‘တရားခံဟာ ရဲစခန်းမှာ ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ အဖမ်းခံလိုက်တယ်’ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။

‘ဘုရား’

ဒဏ်ရာက အပေါ်ယံရှုပ်ပြီး ထိတာမို့ မများ လှပေမယ့် ဆယ်ချက်တိတိ ချုပ်ထားရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လမ်းထ အလျှောက်မှာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းဟာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အား

လုံး ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ထိ ဆရာဝန်ကြီး မသိလိုက်တာပါ။

ညဦးပိုင်း မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စွာ ဗိုက်ခွဲမွေးလို့ အပြီးမှာ ဆေးရုံဝင်းထဲက တိုက်ခန်းမှာ ပဲ ဆရာဝန်ကြီး ရှိနေခဲ့တာ။ မိသားစုတွေလိုက်ပြီး မနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းဟာ မိုးတွေတဝေါဝေါရွာနေတဲ့ ည ၁၂ နာရီရဲ့ မိုးသံတွေအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်လို့ ။ ညစာစားပြီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်ထိုင်၊ ဖတ်စရာရှိတဲ့ စာအချို့ကို ဖတ်ပြီးလို့ ငိုက်မြည်းစ ပြုလာတဲ့ အချိန်ဟာ ည ၁ နာရီကျော်ပြီလေ။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မြက်တွေကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့ လမ်းကလေးထဲမှာ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကို စပြီး ကြားလိုက်ရတာ။

‘ဆရာဝန်ကြီး... ဆရာဝန်ကြီး’

‘အေး... ဘယ်သူလဲ။ မောင်ထက်အောင်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဝန်ကြီး... ဆရာမဒေါ်စိုးစိုး လွှတ်လိုက်လို့ ပါ။ မွေးလူနာတစ်ယောက် ရောက်တာတဲ့ အကြောင်း လာပြီး အကြောင်းကြားတာပါ’

‘အေး... ဒေါ်စိုးစိုးက ဖုန်းမဆက်ဘဲနဲ့ လူလွှတ်လိုက်တာလား။ လူနာတော်တော် အရေးကြီးသလားဟေ့’

တိုက်ခန်းရှေ့ သံပန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဆေးရုံရဲ့ အထွေထွေလုပ်သား မောင်ထက်အောင်ကို ဆရာဝန်ကြီးက အော်ပြီး ပြောနေတယ်။ မိုးစက်တွေအောက်မှာ မောင်ထက်အောင်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်။

‘လူနာက အေးဆေးပါပဲ။ အရေးမကြီးလောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဆရာမကတော့ လူနာရဲ့ အခြေအနေကို မပြောလိုက်ပါဘူး’

‘အေးအေး..... အဲဒါဆိုရင် မင်းပြန်တော့။ အရေးကြီးရင် ဖုန်းဆက် လိုက်ပါလို့ ဆရာမ ဒေါ်စိုးစိုးကို ပြောလိုက်။ ဪ... ဟေ့ ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဖို့ လိုအပ်ရင် ခွဲစိတ်ခန်း ကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်ထားဖို့ ဆရာဝန်ကြီး မှာ လိုက်တယ်လို့ ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးကို ပြောထားလိုက် ကြားလား’

မိုးသည်းထဲမှာ ဆေးရုံစောင့် ဝန်ထမ်းလေးက ကသုတ်ကရက်ပဲ ထွက်သွားတယ်။ မိုးကလည်း ကောင်းကင် ပေါ်ကနေ သွန်ချနေသလို တဝေါဝေါပဲ။ ခဏကြာတော့ စာဖတ်ရင်း ဆရာဝန်ကြီး ငိုက်မြည်းလာတယ်။ ဒေါ်စိုးစိုးဆီက ဆက်သွယ်လာမယ့်ဖုန်းကို စောင့်ရင်း ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ ပဲ ဆရာဝန်ကြီး မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

(၅)

‘ခွဲစိတ်ခန်း ကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်ထားဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက မှာ လိုက်တယ်’

ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ထက်အောင်၊ ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးနဲ့ လှဆောင်တို့ရဲ့ အကြားအာရုံတွေကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖြတ်ပြီးလိုက်တဲ့ အဆုံးမှ စကားသံဟာ အမှုတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလို့ ယခုအချိန်မှာ ရဲစခန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

‘အမှားအယွင်း’ တစ်ခုဟာ လက်ခံသူရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အခြေအနေတစ်ခုဆီကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်။ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ။ ထွက်လာတဲ့ ကောလာဟလ စ

ကားတွေရဲ့ အောက်မှာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ပထမခြေလှမ်းဟာ ရဲစခန်းဆီ
ကို ဦးတည်သွားတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဒုတိယခြေလှမ်းဟာ
ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဇာတိမြို့မဟုတ်တဲ့ ဒီမြို့ကလေးကို စွန့်ခွာသွားဖို့ ကလဲ့
လို့ ဘာမှ ရှိမနေတော့ဘူး။ တကယ်ပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အစအဆုံး
မှာ ဆရာဝန်ကြီး သိလိုက်ရတဲ့ အရာဆိုလို့ ဘာမှ ကို ရှိမနေခဲ့တာပါ။

(၆)

အခုအချိန်မှာ တော့ ဒီမြို့ကလေးမှာ ဖြစ်တဲ့ အဲဒီသတင်းဟာ နှစ်နဲ့
ချီကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီမြို့လေးထဲက လူတွေကတော့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းစပ်
တိုင်း၊ သတိရတိုင်း၊ ဈေးထဲမှာ ၊ ကမ်းနားဆိပ်မှာ ၊ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ စ
သည် ဖြင့် ပြောနေကြတုန်းပါပဲ။ အဲဒီသတင်းတွေရဲ့ နောက်မှာ ဒီမြို့က
လေးရဲ့ ဆေးရုံထဲက ခွဲစိတ်ကုသဆောင် အသစ်ပြန်လည်
တည်ဆောက်ခြင်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးက မတည်ငွေသိန်း ၅၀ တိတိ
လှူသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့ ။ ဒီမြို့လေးရဲ့ မြို့ခံပရိသတ်တွေအတွက်
ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်ပွဲ အလှူကြီးတစ်ခုကို ခမ်းနားစွာ
ကျင်းပသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတို့ ဟာ ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်ပြီး လိုက်
ပါနေတယ်။

ဒီမြို့လေးမှာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်း ဓားခုတ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ သ

တင်း။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဒီမြို့လေးက မပြောင်းခင် ခွဲစိတ်ခန်း
ဆောက်ဖို့ မတည်ငွေတွေ ထည့်သွားတဲ့ သတင်း။ စတဲ့ သတင်း၊
သတင်းတွေကလွဲလို့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဓားနဲ့ ခုတ်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးဖိုလှဆောင်
ရဲ့ နာမည်ကိုတောင် ဒီမြို့လေးက ပြောမနေကြတော့ဘူး။
‘ခွဲစိတ်ခန်းကြေး’ အတွက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့
တဲ့ အမှုဟာလည်း နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာတယ်။ ခွဲစိ
တ်ခန်း အသစ်မှာ တော့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နာမည်က တင့်တယ်
ခမ်းနားစွာ နေရာယူလို့ ။

အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုဟာလည်း အခြေအ
နေ၊ အချိန်အခါ ဖြတ်သန်းခြင်းနဲ့ အခြား အခြားသော ဖြတ်သန်းခြင်း
တွေရဲ့ အောက်မှာ မရှုမလှစွာနဲ့ ကောလာဟလ သတင်းတစ်ပုဒ်
ဖြစ်သွားတတ်ကြတာပဲလား။

တချို့သော ကောလာဟလတွေက ဖြစ်ရပ်မှန်လို့ ယူဆ ထင်မြင်လို့
ရအောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာတတ်ကြပေမယ့် တချို့သော ဖြစ်
ရပ်မှန်တွေကျတော့ နေရာဝင်ပြီး ယူလိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေအကြောင်း
အရပ်ရပ်ကြောင့် အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် အဆင့်ကနေ ကော
လာဟလ ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ် ဆိုတာ ဓမ္မတာတစ်ခုများ ဖြစ်နေမ
လားလေ။ ။

ဩဂုတ် ၂၀၁၀ အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂဇင်း

သဟဇာတ

မင်းဝေဟင်

(၁)

ရွာအနောက်ဘက်ဆီက အင်းရေပြင် တလှုပ်လှုပ်အောက်မှာ နေလုံး
ကြီးက အသက်ထွက်ကာနီး လူမမာတစ်ဦးလို မှေးမှိန်ဖျော့တော့လို့ ။
အလင်းရောင် အကြွင်းအကျန်လေးအောက်မှာ မှိန်ဖျော့ဖျော့ အဆင်း
သဏ္ဌာန်နဲ့ ရွာကလေးဟာ ပြားပြားဝပ်နေတယ်။ မကြာခင် မိုးစုန်းစုန်း
ချုပ်တော့မယ်လေ။

‘ဟဲ့ ကိုမင်း ဒီည မန်ယူနဲ့ ချယ်ဆီး ဘောလုံးပွဲရှိတယ်။
နင်သွားကြည့်ချင်ရင် ရွာလယ်က ထက်အောင်တို့ အိမ်ကိုသွား။ အဲဒီမှာ
စလောင်း တပ်ထားပြီးပြီ’

‘ဟမ်’

ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့ စကားအောက်မှာ ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ စ
လောင်းဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ဒီညဘောလုံးပွဲ ရှိတဲ့ အကြောင်းကိုတောင် အသ
က်လေးဆယ်ရွယ် ကျွန်တော့်အစ်မ အပျိုကြီးက သိနေလိုက်သေး။ ဟု
တ်လို့ ။

‘နင်ဘောလုံးပွဲ လောင်းချင်ရင် ရှစ်နာရီမထိုးခင်ပဲ ရမှာ နော်။ အကြီးပွဲတုန်းက ရွာထဲက မိချိုတို့ အဖွဲ့တွေ ‘မောင်း’အောင်လိုက်ကြတာဟယ် ပြောမနေပါနဲ့ တော့ တစ်ထောင်လောင်းတာ ရှစ်သောင်းလောက် ရတယ်တဲ့ ။ ငါဖြင့် အားကျလိုက်တာ’

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ‘ဟမ်’လို့ ထွက်မသွားအောင်ပဲ ကျွန်တော် ထိန်းလိုက်ရတယ်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်လောက် ရွာမပြန်ဖြစ်တာနဲ့ ရွာက အမြင်အာရုံတွေ၊ အကြားအာရုံတွေကို ကျွန်တော် လိုက်လို့ မမီနိုင်တော့။ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို မဖြစ်မနေ လက်သင့်ခံ နေရပေမယ့် ကျွန်တော့်အာရုံတွေက တအံ့တဩ။

ကြည့်ဦးလေ။ နေဝင်ပြီးလို့ မှောင်စပျိုးလိုက်တာနဲ့ ရွာလယ်ပိုင်းက ‘ဘုတ်ဘုတ်’ အသံတွေနဲ့ အတူ ရွာကလေးဟာ မီးရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာ ရုပ်လုံးကြွလို့ ။ မီးစက်နဲ့ တစ်ရွာလုံးကို မီးပေးထားတယ်ဆိုပဲ။ ရွာကလူတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့နေလူတန်းစာတွေလို မီးပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံကို မခံစားရ။ တိဗ္ဗိက ကိုရီးယားကားစောင့် ကြည့်တဲ့သူတွေလည်း လွတ်သွားတဲ့ အပိုင်းဆိုတာ မရှိ။ ရွာလယ်လမ်းမဆိုတာက မီးရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာ ဖြူးလို့ ။ ခေတ်ရဲ့ အပြင်အဆင်တွေနဲ့ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုထဲမှာ ရွာကလေးဟာ အလိုက်သင့်၊ အလျားသင့် ကြည် ကြည်နူးနူး ကူးခပ်လို့ ။ ကာလာတိဗ္ဗိ၊ ဗီစီဒီစက်ကနေ စလောင်းတောင် ရှိနေပြီ ဆိုတော့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ခေတ်ထဲမှာ ရွာကလေးဟာ ခေတ်နောက်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ဘယ်လိုများ ပြောလို့ ရပါ့မလဲ။ ဒီတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်မှာ ခေတ်စားလာတဲ့ ‘ဂလိုဘယ်’ဆိုတဲ့ စကားဟာ ရွာကလေးနဲ့ သဟဇာတကိုဖြစ်လို့ ။

(၂)

ကြာတော့ မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်တောင် ၂၈ ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၈ နှစ်လောက်ကလို့ ပြောရမှာ ပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အခု၊ ‘စလောင်း’ဟဲ့။ ‘အင်တာနက်’ဟဲ့။ ‘ဂလိုဘယ်’ဟဲ့။ ပြောနေတဲ့ ရွာကလေးမှာ တိဗ္ဗိဆိုလို့ တစ်ရွာလုံးမှ တစ်လုံးတည်း ရှိတာရယ်။ ဒါတောင် အခြား ရွာနီးချုပ်စပ်တွေမှာ တိဗ္ဗိဆိုတာ မရှိလို့ ၁၈ လက်မအရွယ် တိုရှိဘာတံဆိပ် အဖြူအမည်း တိဗ္ဗိလေးဟာ ရွာတွေ တော်တော်များများ ရဲ့ တစ်ပင်တိုင်မင်းသားပေါ့။

ဒီတုန်းက တိဗ္ဗိကပြတဲ့ လိုင်းဆိုတာကလည်း မြန်မာ့အသံ တစ်လိုင်းတည်းရယ်။ စနေညပိုင်းနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်တွေမှာ ဆိုရင် တိဗ္ဗိက ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေ လွှင့်တယ်။

‘အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ရှိကြကုန်သော မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျား။ နေထိပန်းလို မညှိုးနွမ်းဘဲ။ မိုးဆမ်းပန်းလို လန်းဆန်းပါစေလို့ ကျွန်တော်များ မိဘမေတ္တာ တိဗ္ဗိအိမ်မှ ဆုတောင်းအပ်ပါတယ်’

တိဗ္ဗိအိမ်ကနေ လော်စပီကာဖွင့်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း အစချီလိုက်ပြီဆိုရင် ရွာထဲမှာ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေ၊ ရွာပြင်လယ်ကွင်းတွေထဲ အလုပ်ဆင်းနေကြတဲ့ လယ်သမားတွေ သာမက ရှိရှိသမျှ ကလေးလူကြီးတွေဟာ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ ဖုတ်ခနဲပစ်ချလို့ လော်စပီကာသံကို နားစွင့်ကြပြီ။

‘ဟုတ်ကဲ့... မျှော်ကာတနေတဲ့ စနေညကိုတော့ ရောက်လာပါပြီ။ ဒီနေ့ညပြမယ့် ရုပ်ရှင်ကားကတော့ ‘ဗန်တိုလူလေးနှင့် သူ့ဇာ’ပါတဲ့ ခင်ဗျား။ ဒီကားမှာ ဆိုရင် မိဘပြည်သူတွေရဲ့ အကြိုက် တိုက်မယ်၊ ခိုက်မယ်၊ ဖိုက်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းသားက ညွန့်ဝင်းဖြစ်ပြီး သူနဲ့ အပြိုင် ပွဲသွက်ဖို့ တွဲဖက်ထားတဲ့ မင်းသမီးက ညမြမယ်။ ဂလုမယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး ဒေစီကျော်ဝင်းပါခင်ဗျ။ အဲ... အဲ... ဂလုဆိုတဲ့ အသံကတော့ ဒေစီကျော်ဝင်းကို မြင်ယောင်ပြီး တံတွေးမျိုးချလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသံ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ’

ကြော်ငြာတဲ့ သူ့အသံကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်နဲ့ ဆိုတော့ တိဗ္ဗိကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်တွေကလိ၊ ကလိ ဖြစ်ကုန်ကြတာ ကျွန်တော်တို့လို ကလေးတွေတင် ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံးပါပဲ။ တချို့ဆိုကြည့်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်ပေါင်တဲ့ သူ။ ဆန်ပုံးထဲက ဆန်တစ်ပြည်လောက် ထုတ်ရောင်းတဲ့ သူတောင် ရှိတယ်။ ဒါတောင် တိဗ္ဗိကြည့်ခက လူကြီးတစ်ကျပ်၊ ကလေး ပြားငါးဆယ်သာရယ်။

။

လမိုက်ညတွေ ဆိုလို့ ကတော့ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ အခေါင်းပါ တစ်ဖက်ပိတ် သံတုတ်တွေထဲ ရေနံဆီ ထည့်၊ မီးစာမှာ မီးရှို့ပြီး ထွန်းရတဲ့ မီးတုတ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ ပေါ့။ မိုးရွာလည်း မိုးရွာထဲအလျောက် ဗွက်တသောသောထဲ တဗုန်းဗုန်း၊ တမိုင်းမိုင်း ချော်လဲခံပြီးတော့ကို တိဗ္ဗိအိမ်ကို ချီတက်ကြတာလေ။ အဲဒါအခု တန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းထားလို့ ထွန်းလင်းနေသလို ဖြစ်နေတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ ဟိုစဉ်သင်္ကေတတွေလေ။ ကြာခဲ့ပြီလို့ ပြောလို့ ရပေမယ့် တွေးကြည့်ရင် ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ ကဲ... အခုကျတော့။

(၃)

‘ဟေ့ကောင် ငမင်း၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ။ မင်းကွာ မြို့ကို ရောက်တာ ၁၀ နှစ် ၁၀ မိုးလောက်ရှိပြီ။ မင်းရဲ့ ပုံစံကလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲပါလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း မင်းရဲ့ အသားအရေက ဆွမ်းစားသပိတ်ကို ကတ္တရာစေး သုတ်ထားသလို မည်းပြောင်ပြောင် ပါပဲလားကွ။ မင်းရွာကို မရောက်တာ ၂ နှစ် လောက် ရှိပြီမို့လား၊’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို ငယ်မူငယ်သွေး ပြည့်နေတဲ့ ညံစာစာအသံနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်သူက တုတ်ပုဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ဒီကောင့် နာမည်ရင်းကတော့ စွမ်းဆောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူက ဝတုတ်တုတ်၊ ပုကွကွမို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဘယ်သူတွေရဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းကို ခံထားရမှန်းမသိတဲ့ နာမည်ကတော့ တုတ်ပုတဲ့ ။ ထူးဆန်းတာက တစ်သက်လုံး ဝတုတ်တုတ်နဲ့ ဗိုက်ပူနံကားတုတ်ပုက အခုကျတော့ ကိုယ်ရည်စစ်တယ်ပဲ ခေါ်မလား။ ပိန်ညောင်ညောင်လေး ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ။ အရပ်ကလေးတောင် ရှည်ထွက်လာသယောင်။

‘မင်းမလည်း ကွာ။ ရန်ကုန်နဲ့ ရွာ မြင်းတပြေးလောက်ကိုများ တစ်နှစ် တစ်ခေါက်လေးတောင် ပြန်လာဖော် မရဘူး။ မြို့မှာ ပျော်ပဲပျော်နိုင်လွန်း၊’

တုတ်ပုက စကားလည်း ပြောရင်း သူစီးလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်။ ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကိုလည်း ဖြုတ်လို့ ဟိုနှိပ်၊ သည်

နှိပ် လုပ်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်စကားကို ပြောဖို့ အားယူ ဟန်နဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကွမ်းတံတွေးကိုလည်း ‘ဗျစ်’ခနဲ ထွေးထုတ်လို က်သေးတယ်။

‘မင်းကို ဆက်သွယ်လို့ ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုပြောစမ်း။ ရန်ကုန် ဘက်ရောက်ရင် ဆက်ကြည့်ရတာပေါ့။ ငါကတော့ ရန်ကုန်ဘက်တော့ ရောက်ခဲ့တယ်မောင်။ ဒါပေသိ သန်လျင်ဘက်တော့ ခဏ၊ ခဏ ရောက် သကွ။ ဟာ... ဟ’

တုတ်ပုပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို နားလည်သော်လည်း နောက်ဆုံးက ဟာ... ဟဆိုတာကို ကျွန်တော် နားမလည်။ ဒီကောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက် ပါသလိုလို၊ ပြောင်သလိုလို အရိပ်လေးတွေကို တွေ့နေရသေးတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... ဟာဟက ဘာတုန်း’

‘ဪကွာ... ရန်ကုန်မှာ နေပြီး တုံးပေစွတကား။ မချွန်ပေစွတကား ဆိုတာ မင်းပဲ။ ခေတ်လူငယ် ယောက်ျားလေးတွေပဲကွာ။ သန်လျင်တက် တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာညာကိစ္စပေါ့။ ဘာညာကိစ္စကို ထပ်မမေး နဲ့ နော် ရှုးတိုးတိုး လူတွေကြားကုန်မယ် ဆိုသလိုပေါ့’

ပြောဟန်က ခပ်သွက်သွက်။ ပြောစကားက ခပ်ဆန်းဆန်း။ ဟိုတုန်း ကနဲ့ မတူတဲ့ ထူးခြားမှုလေးတွေ တုတ်ပုဆီမှာ ကပ်ညီနေတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဘာလည်း ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိ။

ဒီကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ အသက်အရွယ်တူဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်လို အိမ်ထောင်မရှိသေး။ လူလွတ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာဘက်တွေမှာ (၁၆၊ ၁၇) ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျကြတဲ့ သူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။ အလွန်ဆုံးနောက်ကျမှ ၊ ၂၁၊ ၂၂။ အဲဒီလိုရပ်ဝန်းမှာ ၂၈ အထိ အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ တုတ်ပုက

ရွာမှာ ဆိုရင်တော့ ဂေါ်မစွံတော့တဲ့ လူပျိုကြီး စာရင်းဝင်ပေါ့။ ဒီကောင်ရဲ့ ‘ဟာ.....ဟ’ဆိုတဲ့ စကားကို သဘောပေါက်အောင် တွေးရင်း၊ ဒီကောင် လူရည်လည်နေပြီပဲဆိုတဲ့ အတွေးကို ဆက်တွေးကြည့်တော့ အတွေးရဲ့ နောက်မှာ ကပ်လာတာက ဒီကောင်ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း။

ဒီကောင် ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုးတာ၊ နံတာတွေထက်သာတဲ့ အတယ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးပါ ရထားတာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် ရေအိုင်အကြီးကြီးတစ်ခုမှာ ငါးမျှားနေကြတုန်း။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက် ငါးတွေကိုယ်စီရပေမယ့် တုတ်ပုက ငါးမရတော့တဲ့ အဆုံးရွာဘက်ဆီ ပြန်ပြေး။ လေးထောင့်သံပုံးတစ်လုံး ယူလာလို့ အိုင်ထဲက ရေတွေကို တဗွမ်းဗွမ်း ပက်ထုတ်ပစ်တယ်။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ရေအိုင်က ရေတွေကတော့ ဘယ်ကုန်လိမ့်မလဲ။ အိုင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ငါးတွေက သာ လန့်ပြေးလို့ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်တောင် ငါးဆက်မျှားလို့ မရတော့။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်နဲ့ အခြားသူငယ်ချင်းတစ်စုတို့ ရွာပြင်မှာ ရန်ဖြစ်နေတုန်း တုတ်ပုတစ်ယောက် ရွာဘက်ကိုပြေးပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကလေးသဘာဝရန်ဖြစ်လို့ ပြီးတော့ အုပ်စုနှစ်စု တည့်သွားတဲ့ အချိန်ကျမှ တုတ်ပုတစ်ယောက် ရွာထဲဘက်ကနေ ဓားတစ်ချောင်းဆွဲလို့ အပြေးတပိုင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အခြားကောင်တွေကို ခုတ်ဖို့ ရွာထဲမှာ ဓားပြန်သွေးနေတာတဲ့ လေ။ တုတ်ပုက အဲဒီလိုမျိုး။

‘ဟေ့ကောင် ဒီတစ်ခါ ငါသန်လျင်ဘက်ရောက်ရင် မင်းကို ဆက်သွယ်မှာ နော်။ ငါအခု ချို့ချို့အောင်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ကွ။ ချို့ချို့အောင်ကို မင်း သိတယ်မလား။ သူနဲ့ ငါ့အကြောင်း ငါနောက်မှ ပြောပြမယ်။ မင်းမပြန်

သေးဘူး မဟုတ်လား။ ညနေကျရင် ငါလာခေါ်မယ်။ အခုတော့ ငါလစ်ပြီ’

တုတ်ပုက စကားတွေကို တရစပ်ပြော၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးပြီး ဝူးခနဲ ပြေးထွက်သွား တယ်။ မမြင်တဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာ ရွာကလေးနဲ့ အတူ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့ တုတ်ပုပါတကား။ ကျွန်တော် လိုက်မမီနိုင်တော့တဲ့ အ ထဲမှာ ရွာကလေးနဲ့ အတူ တုတ်ပုပါ ပါလာခဲ့ပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှက် တတ်၊ ကြောက်တတ်၊ နံလွန်း၊ အလွန်းတဲ့ တုတ်ပုက အခုကတော့ ချိုချို အောင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်လို့ တောင် ဆိုလိုက်သေး။ ဒါကလည်း ‘ဟာ..... ဟ’ကိစ္စပဲနဲ့ တူပါတယ်လို့ နှလုံးသွင်းရင်း ရွာကလေးရဲ့ ကွန်ကရိလမ်း ပေါ် ကျွန်တော် လမ်းဆက်လျှောက် လိုက်တယ်။

(၄)

‘ကိုမင်းဗညား ... ဖုန်းလာနေတယ်’

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရာ ရုံးရဲ့ ဖုန်းအော်ပရေတာ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းလာတယ်လို့ ပြောတယ်။ ‘ဘယ်သူ့ဆီကလဲ’လို့ ကျွန် တော်ပြန်မေးတော့ ‘စွမ်းဆောင်’တဲ့ ။ ဪ..... တုတ်ပုဆီကပဲ။

‘ဟေ့ကောင်.... ငမင်းလား။ ငါပါ တုတ်ပု။ အခုရွာက ဖုန်းဆက်တာ။ ချိုချိုအောင် ဆုံးပြီ ဟေ့ကောင်’

အလောတကြီး ပြောလာတဲ့ တုတ်ပုရဲ့ စကားသံတွေနောက်မှာ စိုးရိ

မိမူတွေ ကပ်ညီနေတယ်။ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ရှိနေတယ်။ ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ရှိနေတယ်။

‘ဪ’ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလို့ ကျွန်တော့်နှုတ်က ဘာမှ မထွက်။ ကျွန်တော်ရွာက ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ်တိတိလောက် ရှိပြီ။ ဒီကြားထဲ တုတ်ပုဆိက ဖုန်း သုံးလေးကြိမ်လောက်တော့ လာတယ်။ ပထမအကြိမ်နဲ့ ဒုတိယ အကြိမ်က ထူးခြားမှုမရှိပေမဲ့ တတိယအကြိမ်မှာ ထူးခြားမှုတွေ ပါ လာပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက သူ့အဓိက ပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ ချိုချိုအောင်မှာ HIV ပိုးရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း။

‘ငါနဲ့ ချိုချိုအောင်ကိစ္စက ၃ နှစ်ကျော်ပြီဆိုတာ ရွာမှာ ကတည်းက မင်းကို ပြောပြီးပြီမို့လား။ အခုမှ ကွာ။ ကောက်ကာငင်ကာ ချိုချိုအောင်က ခဏ၊ ခဏဖျားတာတို့ ၊ ချောင်းအဆက်မပြတ် ဆိုးတာတို့ ဖြစ်လာတယ် ။ လူကလည်း ပိန်လာလိုက်တာ တုတ်ထိုးရပ်ကို ထဘီပတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ငါလည်း ဘာကိုလန့်မှန်းမသိ လန့်လာတယ်ကွာ။ ငါနဲ့ ချိုချိုအောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်ကျော်ကတည်းက လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိပြီးပြီပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ နှစ်ယောက် သန်လျင်တက်ပြီး သူ့ကို ဆေးစစ်လိုက်တာ။ ချိုချိုအောင်မှာ HIV ပိုး ရှိနေပြီမင်း’

တုတ်ပုရဲ့ ဟိုစဉ်က စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ပြေးပြီး ကြားယောင်တယ်။ မြန်လှချည်လား။ ချိုချိုအောင်မှာ HIV ပိုးရှိမှန်းသိတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကမှ လေ။ အင်းလေ။ ပိုးက ဘယ်ဆီကတည်းက အမြစ်တွယ်နေမှန်းမှ မသိတာ။ ဆေးစစ်တဲ့ အချိန်ကျတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပိုးပဒေသာပင် ဖြစ်နေလောက်ပြီပေါ့။

‘အခု ချိုချိုအောင်ရဲ့ ရောဂါကတော့ မင်းကို ငါပြောခဲ့ဖူးသလို တီဘီရောဂါလို့ ပဲ ရွာကလူတွေ သိထားကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားပြီး ကြီး

လာတဲ့ လူတွေပဲကွာ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ သိကြမှာ ပေါ့။ အရေးကြီးတာက ငါဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာပဲ’

ကျွန်တော် ထင်ထားသလို ချိုချိုအောင်သေတဲ့ ကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စက တုတ်ပုဆိမှာ ရှိနေတာ အသေအချာလေ။ ‘မင်း ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ’ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ် ငွေ့ငွေ့လေးစွက်လို့ စိတ်မပါတပါ ကျွန်တော် မေးလိုက်တော့ စကားတွေကို တရစပ်ကြားရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် မသနားနိုင်ဘူး။ တကယ်တမ်း သနားရမှကလည်း တုတ်ပုမှ မဟုတ်တာ။

‘အေး... မင်းသဘောပဲလေ’ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းပြောခြင်း အဆုံးသတ်သွားပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တို့က ဝေဝေဝါးဝါး။ ဒီကောင်ပြောသလို ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခဏတည်းပြီး သူ့အတွက် စမ်းသပ်မှုတွေ ရန်ကုန်မှာ လာလုပ်မယ် ဆိုသော်လည်း အချိန်တန်ထွက်မယ့် အသက်က ရာဘာကွင်းလို ဆွဲဆန့်ထားလို့ ရတာမဟုတ်တာ။ သိခြင်း၊ မသိခြင်း၊ မကျွမ်းကျင်ခြင်း ကိစ္စတွေရဲ့ နောက်မှာ တူတန်မျှတဲ့ လက်ဆောင်တွေက အရိပ်ပမာ၊ ထက်ကြပ်မကွာလေ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်၊ ကျွန်တော် ရွာပြန်ကတည်းက တစ်သက်လုံး ၀၀ ဖိုင်ဖိုင်နဲ့ တုတ်ပု၊ ပိန်ညောင်ညောင်လေး ဖြစ်နေတာတော့ သတိထားခဲ့မိသား။ သန်လျင်ကို တစ်လ နှစ်ခေါက်လောက် တက်သတဲ့ ။ အသွေးအသားကိစ္စ ဖြေရှင်းဖို့ များ အသွေးအသား ဈေးသည် တွေက ပေါမှ ပေါ။ တည်းခိုခန်းတွေ ဆိုတာလည်း မှိုလိုပေါက်နေတာတဲ့ ။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း အကာအကွယ်ရော သုံးခဲ့ရဲ့ လား’

ကျွန်တော့်မေးခွန်းက တုတ်ပုအတွက် ဟာသတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ‘ဖလမ်း၊ ဖလမ်းထနေတဲ့ အလန်းလေးတွေဆိုရင် ဘာအကာအကွယ်မှ မ

လိုဘူးလေကွာ'တဲ့ ။ မေးမိတဲ့ ကျွန်တော် ငတုံးကြီးပေါ့။ ရွာမှာ တုန်းက တော့ မေးပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်မှ သိတာက ချိုချိုအောင် HIV ပိုးရှိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်း။ အခုတော့ ချိုချိုအောင်က အရင်သွားနှင့် ပြီလေ။ မတန်ပါဘူး။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာတွေနောက်မှာ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ သူတွေကို လက်ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ကိစ္စဟာ အတော် အကျည်းတန်ပါတယ်။ အဖြေရှိပြီးသား ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ကြိုးစား တွက်မနေချင်တော့ဘူး။ တုတ်ပု ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခဏရောက်ရင်သာ ကျွန်တော့်သား၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ မထိတွေ့နိုင်အောင်လို့ သားနဲ့ မိန်းမကို ယောက္ခမအိမ် ခဏပို့ထားရမယ်လေ။

(၅)

တုတ်ပုကို ပြန်လိုက်ပို့ရင်း ဒီတစ်ခေါက် ရွာပြန်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေတယ်။ ရွာမှာ တုတ်ပုလိုကောင်တွေ ဘယ်နှယောက်ရှိနေပြီလဲ။ ချိုချိုအောင်လို ကောင်မလေးတွေကရော။ တကယ်တော့ တုတ်ပုဟာ တုတ်ပုပါပဲ။ ချိုချိုအောင်ကလည်း ချိုချိုအောင်ပါပဲ။

‘ဟေ့ကောင်ရေ... ရှစ်ပေစလောင်း ချန်နယ်မှာ Rainbow လိုင်းဆိုတာ ရှိတယ်မို့လား။

အဲဒီမှာ ဟိုကားတွေလာနေတာ အဆက်မပြတ် ဟေ့ကောင်ရေ။

ငါတောင် ရွာလယ်က ထက်အောင်တို့ အိမ်မှာ ညဘက်ဆိုရင် သွား

သွားကြည့်တာ’

မနှစ်က ကျွန်တော် ရွာကိုရောက်တုန်း တုတ်ပုပြောခဲ့တာလေ။

‘ပျင်းနေရင်တောင် ထိုင်းချန်နယ်ကလာတဲ့ ဖက်ရှင်လိုင်းကို အပျင်းပြေ ကြည့်လို့ ရသေး။ အဲဒီဖက်ရှင်လိုင်းမှာ လာတဲ့ မော်ဒယ်တွေ က သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးထားတာ လက်တစ်အုပ်စာလောက်ပဲ ရှိတာ လေ။ ဟဲ ဟဲ။ ငါတို့ ဆီမှာ မင်းတို့ မြို့နဲ့ ခြားနားတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ။ လိုတိုင်းတ၊ တတိုင်းရပဲ။ ဟိုကိစ္စ လိုချင်ရင်လည်း ဆိုင်ကယ် မိနစ်သုံး ဆယ်လောက် မောင်းလိုက်ရုံပဲနော်... ဟား ဟား’

ခေတ်မီတိုးတက်လာတဲ့ စနစ်ရဲ့ အောက်၊ အပြင်အဆင် အဆောင်အယောင်တွေရဲ့ အောက်။ ဖြေဖျော်ရေး ပစ္စည်းတွေရဲ့ အောက်မှာ အလိုက် သင့်ကူးခပ်ခဲ့တဲ့ တုတ်ပုတစ်ယောက်၊ ခေတ်ဆိုတာကြီးနဲ့ အသားရော ကျခဲ့ပါရဲ့ လား။ သဟဇာတရော ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့ လား။ အခုတော့ ရွာကိုပြန် တဲ့ ပဲ့ကျိပ်ရဲ့ ဦးခေါင်မှာ တုတ်ပုတစ်ယောက် ထိုင်ကာ အဆုံးအမမရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးကို ငေးလို့ ။ သေချာခြင်းတစ်ခုက သူလည်း မကြာခင်မှာ အရာအားလုံးကို နှုတ်ဆက် ရတော့မယ်လေ။ မြို့နဲ့ ဘာမှ မခြားနား တော့ဘူးဆိုတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက တုတ်ပု။ မြို့ကြီးပြကြီးကို မ ယှဉ်နိုင်တဲ့ ရွာကလေးရဲ့ အဓိက အားနည်းချက်က ဘာလဲဆိုတာရော မ င်းတွေးခေါ် ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ မြို့နဲ့ ရွာခြားနား ခြင်းရဲ့ နောက်က ကျွမ်း ကျင်ခြင်း၊ လိမ္မာခြင်း၊ စောင့်ထိန်းခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကို မင်းမှ မလေ့လာခဲ့တာ။ တတ်အောင် မသင်ခဲ့တာ။ မြင်အောင် မကြည့်ခဲ့ တာ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသလို တုတ်ပုကတုတ်ပုပါပဲ။ ချို ချိုအောင်ကလည်း ချိုချိုအောင်ပါပဲ။ အခြားတစ်နေရာက တစ်စုံတစ်

ယောက်အနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပစ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

‘ငမင်း... ငါမင်းကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ချိုချိုအောင် သေတုန်းက သူ့ရောဂါကို ညာခဲ့သလို၊ ငါမညာချင်တော့ဘူး။ ရွာကလေးမှာ ငါ့လိုလူတွေမရှိအောင် ငါတတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ငါ့ရောဂါနဲ့ ငါ့အကြောင်းကို ပွင့်လင်းရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ ငါရွာကလေးမှာ ပဲ အရိုးကျသွားတော့မယ် သူငယ်ချင်း’

တုတ်ပုက ဟိုး... လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရတဲ့ ရွာကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ ဒီစကားဟာ သူ့ဘဝအတွက် ကျွန်တော့်ကိုပြောတဲ့ နောက်ဆုံး စကားတွေလား။ သူ့စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တုံ့ပြန်ပြောစရာ ကျွန်တော့်မှာ စကားမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တုတ်ပုစကားတွေအတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သာဓုခေါ်မိတယ်။ သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရွာကလေးလည်း နားလည်နိုင်ပါစေလို့ ပဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်း နေလိုက်တော့တယ်။

(၆)

ရွာကလေးရဲ့ အပြန် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မှိုင်းပျဉ်လေး ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေ အတွေးတွေက တရစပ် ဝင်ရောက်လာပြန်တယ်။

ခေတ်ဆိုတဲ့ ရေစီးကပဲ ရွာကလေးထဲကို စီးဝင်လိုက်သလား။

ခေတ်မီချင်ယောင် ဆောင်ထားတဲ့ ရွာကလေးပဲ ခေတ်ရေစီးထဲ ဝုန်း

ခနဲ ခုန်ချလိုက်သလား။

ပြီးတော့.....။

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပြုစားလိုက်တာလဲ။

အဖြေဟာ အဝေးကြီးမှာ ရှိမနေပေမယ့်

လက်တစ်ကမ်း အလိုကိုလည်း ရောက်မလာဘူး။

ရွာကလေး ‘ခေတ်’ ကိုအပြစ်တင်

ခေတ်က ရွာကလေးကို အပြစ်တင်။

အတုံးအရုံး စကားလုံးတွေကြား၊ မျက်စိမှိတ် ရုန်းထွက်လိုက် နိုင်
ပေမယ့်

တစ်ချက်ကလေး စောင်းငဲ့အကြည့်

နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာကလေးကတော့.....

ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲ မရှုမလှ နစ်မွန်းနေဆဲ.....။

မြဲဂုတ်-၂၀၁၀ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း

‘အဖြူရောင် ကြက်ခြေခတ်များ’

မင်းဝေဟင်

(၁)

ကျုပ်ကို ‘ဘုကန့်လန့်ကောင်’တဲ့ ။

ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမတွေ ကိုယ်တိုင်က ခေါ်ဝေါ် သတ်မှတ်ကြတာ။ ကောင်းရော။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ကျုပ်နဲ့ သူတို့ သမီး ‘ခင်ထား’ အကြင်လင် မယား စပြီး ဖြစ်ကာစကပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမတွေအိမ်မှာ ပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပတယ်။ သူတို့ ပြောတာတော့ မင်္ဂလာနတ်မြှောက်တာ ဆိုလားပဲဗျာ။ အိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေဆိုတာ မြင်မကောင်းဘူးဗျို့။ ငါးကြော်တွေ၊ ကြက်ကောင်လုံး ကြော်တွေတောင် ပါသေး။

နတ်ကတော်ဆိုတဲ့ လူကလည်း ပါးစပ်က ပွစိ၊ ပွစိ၊ လူကရွစိ၊ ရွစိနဲ့ အုန်းပွဲတွေနားမှာ ခြေရှုပ်နေတာ မျက်စေ့တောင် နောက်စရာ။ နတ်က တော်ဆိုလို့ နားမရှုပ်သွားနဲ့ ဦး။ နတ်ကတော်ဆိုတာ သူတို့ ပြောတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ နတ်ဆိုတာကို ‘ဟိုဟာလေးစားပါ၊ ဒီဟာလေး သုံးဆောင်ပါ’နဲ့ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်မတတ် ပြောရတဲ့ သူပဲဗျို့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပါးစပ်အငှား လိုက်နေရတဲ့ သူပေါ့ဗျာ။ အံ့ပါရဲ့ ဗျာ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ သူများကိစ္စတွေကိုများ ပါးစပ် အငှားလိုက်နေရတယ်လို့ ။ ထားတော့။

ဒါကလည်း သူ့ရဲ့ ဝမ်းရေးအတွက်ကိုး။

ခဏကြာတော့ အဲဒီနတ်ကတော်က ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ဇနီးကို လက်အုပ် ချီခိုင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘာမသိ၊ ညာမသိ လက်အုပ်ချီရတယ်ပေါ့။ ကျုပ် ဒီလောက်ထိ ခွင့်လွှတ်ပါသေးတယ်။ ကျုပ် စိတ်တိုသွားတာက ဒီလို၊ နတ်ကတော်ဆိုတဲ့ လူက သူ့ပါးစပ်က ပွစိ၊ ပွစိ၊ ပြောလို့ အားမရဘူး ။ ကျုပ်တို့ ကိုပါ လိုက်ဆိုခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ တင် ကျုပ် သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ။ ဘုန်းကြီးလည်း မဟုတ်၊ သက်ကြီးရွယ်အိုလည်း မဟုတ်။ ဘာမှ လည်း မမြင်ရတဲ့ သူတို့ ပြောတဲ့ နတ်ဆိုတာကို လက်အုပ် ချီ ပေးထားတာပဲ တော်လှပြီ။ ပါးစပ်က ပွစိ၊ ပွစိနဲ့ တော့ လိုက်မဆိုနိုင် ပေါင်ဗျာ။ အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်လည်း ‘လိုက်မဆိုနိုင်ဘူး’လို့ တစ်ခွန်းတည်း ငြင်းလိုက်ရော နတ်ကတော်သာမက၊ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမ တွေပါ ပြူးပြူးပျာပျာတွေဖြစ်လို့

‘သားတော်လေးက နားမလည်လို့ ပါ၊ သားတော်လေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ’ ဆိုပြီး အဲဒီမမြင်ရတဲ့ နတ်ကို ကုန်းပြီး ကန်တော့ လိုက်ကြတာများ ဗျာ ။ ကျုပ်ဖြင့် ရယ်ချင်ရော။ အဲဒီမှာ တင် ပွဲရှိန်က ပိုမြင့်လာတာမျိုး။ သူတို့ ကုန်းကန်တော့ကြလို့ အားမရကြသေးဘဲ ကျုပ်ကိုပါ ကန်တော့တောင်း ပန်ဖို့ ပြောလာကြတာ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း ‘အဲဒီ နတ်ဆိုတာကြီးက ကျုပ်ကို ကိုယ်ထင်ပြရင် ကျုပ်လည်း ကန်တော့မယ်’ လို့ လည်း ပြောလိုက် ရော သူတို့ တွေရဲ့ စိုးရိမ်တဲ့ ပုံစံတွေကနေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်လည်း ဆက်ပြီး ‘ အဲဒီနတ်ဆိုတာကြီးက ကျုပ်ကိုတစ်လအတွင်း ချမ်းသာအောင် မနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ကိုးကွယ်ဖို့ စဉ်းစားမယ်။ မဟုတ်လို့ ကတော့

အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်မခံနိုင်ဘူးဖို့။ ကျုပ် စီးပွားရေး လုပ်ရဦးမယ်’ လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမတွေ ပါးစပ်တွေ ပိတ်မရအောင် ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်သွားကြတယ်။ အကြောက်လွန်ပြီး မှ င်တက် သွားတာ ထင်ပါ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်နာမည် ‘ဘမှန်’ကနေ ‘ဘုကန့်လန့်’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘာကင်ပွန်းတပ်ခြင်းမှ မပါဘဲ အလိုလို ရောက်သွားတော့တယ် ။ ကဲပါဗျာ...။ ဒီအကြောင်းက ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့။

(၂)

ကျုပ်သား အလတ်ကောင် ဆယ်တန်းအရောက်မှာ ကျုပ်နာမည်က ပြန်ပေါ်လာတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်လည်း အလုပ်ကပြန်လာ၊ အိမ်မှာ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီးလို့ ဧည့်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး သတင်းစာဖတ်နေတုန်း ပြဿနာက စတာ။ ကျုပ်အလုပ်က ပြန်လာတုန်းက ကျုပ်သား အလတ်ကောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ ခြံထောင့်မှာ ဂီတာတစ်လက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာတော့ မြင်ခဲ့သား။ ခဏကြာတော့ သူတို့ ရဲ့ ဂီတာဝိုင်းလေးကနေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ သီချင်းတွေ အော်ဆိုနေလိုက်ကြတာ။ သံစုံတီးဝိုင်းကိုဖြစ်လို့ ။ ဒီလောက်ထိ ကျုပ်ခွင့်လွှတ် နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲဗျာ။

အခုတော့ အဲဒီလောက်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘူးဖို့။ သံပြိုင် သီဆိုနေကြရာက တစ်ယောက်က ထက၊ ဟော နောက်တစ်ယောက်ကပါ ထကနဲ့ ၊

တစ်ဖွဲ့လုံး ထကလိုက်ကြတာ နိုင်ငံခြား စတေရှင်း မှတ်ရလောက်အောင် ဆူညံရှုပ်ထွေး နေကြလို့ ပေါ့။ ကျုပ်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ မှာ တင် ကျုပ်လည်း ‘မင်းတို့ ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ... ဟေ’လို့ လည်း ဆိုလိုက်ရော အားလုံးကတော့ ရပ်သွားပါရဲ့ ။ ကျုပ်ကို ကြည့်နေလို က်ကြတဲ့ ပုံတွေများ သွေးလန့်တတ်တဲ့ သူဆိုရင် ပွဲချင်းပြီးတောင် လဲ သေသွားနိုင်တယ်။

‘မင်းတို့ ပုံတွေလည်း ပြန်ကြည့်ကြဦး၊ လမ်းသွားလမ်းလာ မြင်လို့ မှ မကောင်း။ ဒါတွေက ဆယ်တန်း ဖြေကြမယ့် ပုံတွေတဲ့ လား။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုလို့ ကတော့ အောင်ဖို့ ရာ ဝေးသေး... ဟေးဟေးပဲ’

ကျုပ်ပြောလည်း ပြောစရာလေ။ ကျုပ်သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတာများ တစ်ယောက်မှ အချိုးပြေပြေထဲက မရှိဘူး။ ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်၊ ခူးခေါင်းအနား ဖွာလန်ကြနဲ့ ၊ ကုပ်ထောက်ဆံပင်နဲ့ ။ တစ်ကောင်ဆို သူ့ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီး သေးသေးလေးတွေတောင် ခွဲပြီး ကျစ်ထားလိုက်သေးတယ်။ ကောင်းရော။ ‘မိကောင်း၊ဖခင် သားသမီးတွေဆိုတာ ဒီလို နေကြရသတဲ့ လား’ လို့ ကျုပ်လည်း မေးလိုက်ရော မျက်နှာလွှဲတဲ့ သူကလွဲ၊ ‘ကျွတ်’လို့ ကျုပ် မကြားတကြား စုတ်သပ်တဲ့ သူက သပ်လို့ မကြာခင်ပဲ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြတယ်လေ။

အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်က ‘ဒီပုံစံတွေ မပြင်နိုင်ကြလို့ ကတော့ မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ ကြနဲ့ တော့’လို့ လည်း နောက်ကနေ အော်ပြောလိုက်ရော ပြီးပြီလို့ ထင်ထားရတဲ့ ပြဿနာက ပိုပြီးတော့ ကြီးလာမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ အသံတွေကြားလို့ အိမ်ထဲက ဆင်းလာတဲ့ ကျုပ်ဇနီးကို ကျုပ်သား အလတ်ကောင်က ဖက်ပြီး ငိုလိုက်တာများ ဗျာ။ ကျူကျူကိုပါလို့ ။ အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဇနီးအပါအဝင် ကျုပ်

သားသမီးတွေရဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတာပဲလေ။

ကျုပ်က လူငယ်တွေကို နားမလည်ဘူးပေါ့။ လူငယ်တွေဘက်ကို မကြည့်ဘူးပေါ့။ လူ့ခွစာကြီးပေါ့။ လူ့ကန့်လန့်ကြီးပေါ့။ ပေးလိုက်ကြတဲ့ နာမည်တွေဗျာ။ စုံလို့ ပဲ။ အံ့မယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ဘုကန့်လန့်ဆိုတဲ့ နာမည်ရှေ့မှာ ‘ကြက်ခြေခတ်’ဆိုတာတောင် မေတ္တာလက်ဆောင် အဖြစ် အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်။

(၃)

ကျုပ်သမီး အကြီးမ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှာ ပြဿနာက ပြန်တက်လာပြန်တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေလိုက်ကြတာ ကျုပ်ဇနီး ခင်ထား အပါအဝင်၊ အိမ်မှာ ကျုပ်ကလွဲလို့ အားလုံးပဲဗျို့။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ လိုက်ဝေကြ၊ သတင်းစာတိုက် ပြေးလိုက်ကြ၊ ဟိုဟာဝယ် ဒီဟာစုနဲ့ မျက်စိကို နောက်လို့ ။ ကဲပါ။ ဒါက ပြောစရာ မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဟောကြည့်။ ကျုပ် နားကြားပြင်းကတ်စရာက ပေါ်လာပြီ။ ကျုပ်သား အလတ်ကောင်နဲ့ အငယ်ကောင်လေ။ သူတို့ အစ်မယူမယ့် ယောက်ဖလောင်းကို ခေါ်ပုံကြည့်။ ယောက်ဖကြီးတဲ့ ။ ယောက်ဖဖြစ်ဖို့ ပါမစ်တောင် အပြည့်အဝ မကျသေးဘူး။ ခေါ်နေကြတာကို ပြောပါတယ်။ ယောက်ဖဖြစ်မယ့် ကျုပ် သမက်လောင်းကလည်း အင်မတန် အင်မတန် အခေါ်ခံချင်နေပုံလည်း ရပါ။ သွားကိုဖိုးလို့ ။ ဒါကလည်း ခေတ်ပဲလေ

ဆိုပြီး ကျုပ်လည်း ခေတ်ဆိုတဲ့ ကန့်လန့်ကာ ကမန်းကတန်း မျက်နှာပေါ် ဆွဲချတော့ ထူပူပူဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာအနေရ နည်းနည်း တော့ သက်သာသွားသား။

ဘာကြာလိမ့်မလဲ။ ငနဲသား ရွှေသမက်လောင်းက ကျုပ်အခက်အခဲ ကိုမှ နားမလည်။ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုပြီး ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်ရှေ့ကို လာထိုင်လို့ စာစောင်တောင် လှန်လှော့ ဖတ်နေလိုက်သေး။ အဲဒီမှာ တင်ပဲ ပြဿနာက စတက်တာ။

‘အဖေ’

‘ဟေ’

‘ဟေ’ဆိုတာက ကျုပ်ထူးလိုက်တဲ့ အသံ မဟုတ်ပါဘူး။ အံ့ဩမှုများစွာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်သွားတဲ့ အာမေဠိတ်သံပါ။ ကျုပ်မျက်နှာကြီး ထူပူသွားပုံများ မျက်နှာပေါ် ရေခဲလာတင်ရင်တောင် ချက်ချင်း အရည်ပျော် သွားနိုင်ရဲ့ ။ အောင်မယ်။ ဒါကိုဘာမှ မသိသလိုနဲ့ ရွှေသမက်က စကားတောင် ဆက်ပြီး ပြောနေလိုက်သေး။

‘အဖေ့ကို တွေ့ရခဲတယ်နော်။ အမေနဲ့ အခြား အိမ်သားတွေတော့ တော်တော် ရင်းနှီးနေပါပြီ’

ကျုပ်စကား ပြောစရာ မလိုသေးတဲ့ အတွက် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေပါသေးတယ်။

‘သားတို့ မင်္ဂလာပစ္စည်းတွေကလည်း အများ ရယ်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ။ မင်္ဂလာဝတ်စုံကျတော့ အဖေ့သမီးက အဝါရောင်ကြိုက်တယ်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကျတော့ ပန်းရောင်ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ခုစလုံးက မင်္ဂလာရောင်ဆိုပေမယ့် အများ အမြင်မှာ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတာ

ပေါ့’

ဟောဗျာ။ ကောင်းရော။ ဒီလောက်တောင် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ သမက်ဗျာ။ ယောက္ခမအိမ်တက် သမက်မို့အနေရ၊ အထိုင်ရ ခက်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်အထိတောင် ဆိုးရွားနေဖို့ တော့ မသင့်ဘူးပေါ့။ ဒီခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အတူနေရမယ့် သူဟာ ကျုပ်သမီးပါလားဆိုတဲ့ အတွေး ဒီကောင့်မှာ ရှိမနေတာကို ကျုပ် အံ့သြတာပါ။

‘မင်းငါ့ကို အဖေလို့ ခေါ်တာ မစောလွန်းဘူးလားကွ ဟေ’

ကျုပ်လည်း အဲဒီလို ပြောလိုက်ရော ကျုပ်သမက်လောင်းရော၊ အနားကို ရောက်လာတဲ့ အခြား အိမ်သားတွေရော ကျုပ်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြရော။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်သမက်လောင်းလည်း မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့အထိ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ကို အိမ်သားတွေ ဘာမှ မပြောကြဘူး ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ကို မကျေနပ်ကြဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်အိပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ‘ဟဲ့ တိုးတိုးပြောကြ၊ နင်တို့ အဖေ ဘုရားလန့်ကြီး အိပ်နေတယ်’ ဆိုတာတို့၊ ‘ဦးကြက်ခြေခတ်ကြီး ကြားသွားဦးမယ်’ဆိုတာတို့ ကျုပ် ကြားနေရတာပဲလေ။ ကဲပါ။ ဒီကိစ္စက ကြာလှပါပြီ။

ကျုပ်အသက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးပြည့်လို့ ‘ဘုကန့်လန့်’ဆိုတဲ့ နာမည် ချုပ်ငြိမ်းလောက်ပြီထင်မှ ပြန်ပေါ်လာရပြန်တယ်လေ။ ဒီတုန်းက ကျုပ် ဇနီးခင်ထား ဆုံးစဉ်ကာလပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားသမီးတွေ သဘော ထားကွဲလွဲပုံများ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်သဘောက အိမ်မှာ ဆုံးတဲ့ ကျုပ်ဇ နီးကို ဆေးရုံ ရေခဲတိုက်တွေ ဘာတွေ သွားထားမနေတော့ဘဲ၊ သုသာန် သွားလို့ တစ်ခါတည်း နေ့ချင်းသင်္ဂြိုဟ်မယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တင် ပြဿနာ က တက်တာ။

သူတို့ သဘောက အိမ်က သေဆုံးသူရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ဆေးရုံကိုသ ယ်၊ ရေခဲတိုက်မှာ သုံးရက်ထား၊ ပြီးမှ ၊ လှလှပပပြင်လို့ ဆင်လို့ သုသာန် ကိုသယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်မယ်ပေါ့။ ရှုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ဗျာ။ သေတဲ့ သူက သေ သွားပြီပဲ။ အဲဒါကို ကျုပ်သမီးအလတ်မ ‘သမီးတို့ တော့ နောက်ဆုံးအနေ နဲ့ အမေ့ကို ရေခဲတိုက်မှာ သုံးရက်ထားချင်တယ် အဖေ’တဲ့ ။ ဒါကို ကျုပ် သမီးအငယ်တွေက ထောက်ခံရုံမက ငါးဆယ်ထဲ ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေ တဲ့ ကျုပ်သမီးအကြီးမတို့ ၊ လေးဆယ့်ငါး ကျော် လာပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်သား အကြီးကောင်တို့ ကကပါ ထောက်ခံကြတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩရော။ ငါး ဆယ်ပဲ ပြည့်တော့မယ်ဗျာ။ တရားထူးမရတောင် တရားသဘောလော က်တော့ သိသင့်ပြီပေါ့။

အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ သဘောကို လုံးဝ မပြင်နိုင်ဘူးလည်း ပြောရော သားသမီးတွေ ငိုလိုက်ကြတာများ ဗျာ။ ပြီးတော့ သူတို့ ပြောတာတွေလည်း ကြည့်ဦး။ ‘အဖေက အသက်သာကြီးပြီ၊ လူတွေကို အခုထိ ကန့်လန့်လုပ်နေတုန်း’တဲ့ ။ သားသမီးတွေဘက်ကို ကိုယ်ချင်းမ စာတတ်ဘူးတဲ့ ။ ပြောတာမှ စုံလို့ ။

တကယ်တမ်း ကိုယ်ချင်းမစာတာက ဘယ်သူတွေလဲ။ နှစ်ငါးဆယ်
လောက် ကျုပ်က ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ သူပါဗျ။ ကျုပ်မခံစားရဘဲ နေပျံ့မလား
။ ဒါပေမဲ့ သတိဆိုတာလေး စိတ်မှာ ယှဉ်လို့ ကျုပ် ဆိတ်ဆိတ်နေရတာ
ပေါ့။ ကျုပ်လိုအရွယ်ကြီး မျက်ရည်ကျနေလည်း ဘယ်လိုသင့်မလဲ။ ဒါကို
ဗျာ။ ကျုပ်ကို မစာမနာပြောကြတယ်။ အဲဒီမှာ တင် ကျုပ်လည်း -

‘အမေကိုချစ်လို့ မခွဲနိုင်ပါဘူး’ဆိုတဲ့ ကျုပ်သမီး အငယ်မရော။ ‘ရေခဲ
တိုက်’ မှာ ထဲ ဘေးရ မှာ စိတ်မချဘူး’ဆိုတဲ့ သမီးအလတ်မရော။
‘ဒီလောက်ဖြစ်နေကြရင် နင်တို့ ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားကြ’ လို့ လ
ည်း ပြောလိုက်ရော သားသမီး ခြောက်ယောက်စလုံးက ကျုပ်ကို
ဝိုင်းပြော ကြတော့တာပဲလေ။

စကားတွေ အများကြီး ပြောကြခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံး အချုပ်ကတော့ ‘
ကျုပ်က ဘုကန့်လန့်ကြီးပေါ့။ လူ့စွာကြီးပေါ့။ အရာရာတိုင်းကို
ကြက်ခြေလိုက်ခတ်နေတဲ့ ဦးကြက်ခြေခတ်ကြီးပေါ့’။ သေသွားတဲ့ သူတို့
အမေကို ရည်စူးအမှူးထားလို့ ကျုပ်ကို နာမည်တွေ ပေးကြတာလေ။ စုံ
လို့ ကဲပါလေ ဒါကလည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ထားတော့။

(၆)

ဟော။ အခုကျုပ်လည်း သေဖို့ နီးပြီ နှလုံးပိုက်လို့ အရာအားလုံးကိုစွ
န့်ခွာ၊ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေတချို့ကို သားသမီးတွေ ပေးမယ် စဉ်းစား။ တချို့
ကို လူအိုရုံမှာ လှူလို့ ကျုပ်လည်း တစ်ခါတည်း လူအိုရုံမှာ ပဲ အရိုးထုတ်

တော့မယ် စိတ်ကူးကာမှ ပြဿနာက ပေါ်လာရပြန်တယ်လေ။ အသက် ငါးဆယ်ပြည့်ပြီးသွားတဲ့ ကျုပ်သမီးအကြီးမရဲ့ စကားကိုကြည့်။ ‘အဖေ က သားသမီးတွေရှိလျက်နဲ့ လူအိုရုံကို သွားမယ်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင် က ဘယ်လိုပြောမလဲအဖေ၊ သားသမီးတွေက မစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ ဆို တဲ့ ပုံစံကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား’တဲ့ ။ အံ့မယ်။ အသက်သာ ငါး ဆယ်ကျော် တယ်။ ငါ့သမီးက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အပြောကြောင့် ဂုဏ်ငယ်သွားမှာ ကို ကြောက်နေသေးတဲ့ ပုံပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲက တွေးပြီးနေတုန်း-

‘သားသမီး ခြောက်ယောက်တောင် ရှိတာပဲ အဖေရာ၊ တစ်အိမ်စီလို က်ပြီး ပျော်သလောက်နေပေါ့။ အဖေ့မြေးတွေနဲ့ ဆိုရင် အဖေပျော်မှာ ပါ’

ဆိုတဲ့ သားကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ သေခါနီးပြီဖြစ်တဲ့ အဖေကို ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ လောကီရေးတွေကြားမှာ ရှိနေစေချင်သေးတဲ့ သားကြီးရဲ့ စိတ်ထားကို ကျုပ်ပြီးမိပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့ အရွယ်ရဲ့ ပျော်ရာနေရာကို အသက်ငါးဆယ်အရွယ် သားကြီးက မသိသေးပဲကိုး။

စဉ်းစားနေတုန်း ကျုပ်သမီးအလတ်မက စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင်လို က်တာကြောင့် ‘ဟ လာပြန်ပြီ နောက် တစ်ယောက်’ လို့ တွက်ထားတုန်း

‘အဖေ တရားအလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း သမီးတို့ အိမ်မှာ လုပ် ပေါ့။ လူအိုရုံကြီးတော့ မသွားပါနဲ့ အဖေရာ ရှက်စရာကြီး၊ သမီးတို့ ကို လည်း ထည့်တွက်ပါဦး’

ဆိုတဲ့ သမီးငယ်ရဲ့ ကြားဖြတ် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်မပြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သမီးရဲ့ ဆန္ဒကြား လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အကြောင်းတွေ ခပ်ပါးပါး ပါ လာပြီမို့ မသိမသာပဲ ကျုပ် သက်ပြင်း ချလိုက်ရတယ်။

‘အဖေ သွားချင်တယ်ဆိုတော့ ကန့်ကွက်လို့ လည်း မကောင်းဘူးပေါ့

။ အဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ လူအိုရုံ အတွက် ဆရာဝန်တွေရှိတော့ ရှိတာ ပေါ့ အဖေရာ။ ဒါပေမဲ့ အဖေကျန်းမာရေးအတွက် သားစိတ်မချဘူး အဖေ’

ဒါကကျုပ်ရဲ့ သားအငယ်ဆုံးကောင် ပြောတဲ့ စကားလေ။ သူ့စကားလေးက သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးတွေတောင် တင်းသွားချင်သား။ ဒါပေမဲ့ မပြီးနိုင်သေးတဲ့ စကားဝိုင်းတစ်ခုကနေ ကျုပ်ရှောင်တိမ်းဖို့ ကုန်းထလိုက်တယ်။ ကျုပ်သားသမီးတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ကြက်ခြေခတ်ဖို့ ကျုပ်ခြေတစ်လှမ်း အားယူလိုက်တယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်တကယ်ပဲ မတတ်နိုင်ဘူး ။ သားသမီးတွေကတော့ အံ့သြတကြီး ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကနေ ကျုပ်ကို နာမည်တွေ ပေးနေကြဦးမလားပဲ။

ဇွန်-၂၀၀၅ ရွှေအမြို့တေမဂ္ဂဇင်း

‘မိုးခါးရေ ... ချိုပါနဲ့ လား’

မင်းဝေဟင်

(၁)

‘အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်ကနေ တည်းခိုခန်းလုပ်ဖို့ က အားလုံး အဆင်ပြေပြီပဲ ထားပါဦး မောင်ရာ ...။ အဝေးပြေးကားဂိတ်လည်း မနီး၊ ဘူတာလည်း မရှိ၊ သဘောဆိပ်ဆိုတာ ဝေးစွဆိုသလို ဖြစ်နေတဲ့ သက်တို့ မြောက်ဒဂုံမှာ ဘယ်လိုဧည့်သည် က လာတည်းမှာ မို့လဲ ...။ သက်ကတော့ ရှိနေတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်လေးကိုပဲ တစ်နှစ်တန်သည် ၊ နှစ်နှစ်တန်သည် ကျားကန် ကြည့်ချင်သေးတယ်’

ဇနီးဖြစ်သူ သက်၏ စကားက သူ့နားထဲကို မဝင်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထွက်တချို့၊ ဝင်တချို့သာ။ သူကတော့ ဇနီးသည် စကားကို မသိဟန် ဆောင်သည် လည်း မဟုတ်၊ မကြားဟန်ဆောင်သည် လည်း မဟုတ်လေဘဲ လုပ်စရာရှိများကိုသာ ဆက်၍ လုပ်နေလေသည် ။

အမှန်တကယ်တွင် လည်း ဇနီးသည် ပြောသကဲ့သို့ ယခုလက်ရှိ ဖြစ်တည်နေသော ဘော်ဒါဆောင်အား ဆက်ပြီး ဖွင့်ရကောင်းနိုးနိုး၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ညိုကြီး၏ စကားအတိုင်း တည်းခိုခန်း လုပ်ပစ်ရ ကောင်းနိုးနိုး သူကိုယ်တိုင်ဝိဝါဒတွေ များ ခဲ့သေးသည် ပဲ။ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှ

တည်းခိုခန်းတစ်ခု ဖြစ်ဖို့ ဆိုသည် မှာ လည်း လွယ်ကူလှသော အလုပ် တစ်ခုတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ အဆင့်ဆင့် လုပ်ဆောင်စရာများက အပုံအ ပင်။ ဘော်ဒါဆောင် အဆောက်အဦကို ပြန်လည် မွမ်းမံစရာရှိသည့် ကိစ္စတွေပြီးခဲ့လျှင်တောင် တည်းခိုခန်း ဖွင့်ရန် ခွင့်ပြုချက် လိုက်လုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေက ရှိနေသေးသည် ။ သို့သော် သူ့လိုပင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကမှ ဘော်ဒါဆောင်မှ တည်းခိုခန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းထားလေသော သူငယ်ချင်းညိုကြီး တစ်ယောက်လုံးကလည်း ရှိနေလေသည် ။ သည် အတွက် သိပ်ပြီး ပူစရာတော့ မလိုနိုင်ပါ။

‘ဟေ့ကောင် ကိုထွဋ်ရဲ့ ။ မင်းလည်း စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ငါတို့ ဒီနေရာမ ၂၁ ဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ငါတို့ ကျောင်းပြီးကတည်းက ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ ငါတို့ တွေလည်း အိမ်ထောင်တွေကျကုန်ပြီ။ ဘော်ဒါဆောင်နဲ့ တော့ ရပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ ...။ နောင်ရေးတွေက ရှိသေးတယ်။ ဒါတောင် မင်းက မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်မို့လို့ တော်သေးတာ။ ငါက မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ယောက်ျားလေး ဘော်ဒါဆောင်ဆိုတော့ မလန်းချင်ဘူး။ အခုခေတ်ဟိုနယ် ဒီနယ်ကနေ ဒီဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို လာတက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဆိုတာကလည်း မင်းသိတဲ့ အတိုင်း၊ တိုက်ခန်းစုပြီး ငှားနေတာတို့ ၊ ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေကြတာတို့ ဆိုတော့ ငါ့ဘော်ဒါဆောင်က ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေပြီ’

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ညိုကြီးပြောသော စကားက သူ့အာရုံမှာ လာကပ်လာသည် ။ ညိုကြီးကတော့ ပြောသည့် အတိုင်းပင် သူ့စကားသူ အကောင်အထည်ဖော် ပစ်လိုက်သည် မှာ မျက်စေ့များ ပင် မှားလောက်သွားလေသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လလောက်က

သူလည်း အမှတ်မထင် ညိုကြီး၏ တည်းခိုခန်းသို့ နေ့ခင်းဘက် အရောက်မှာ သူ့ရဲ့ အံ့ဩမှုများ စတင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

‘အောက်ထပ် အပေါ်ထပ် ဆယ်ခန်းဆီ ရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့ တည်းခိုခန်းက အခု အပေါ်ထပ်က နှစ်ခန်းပဲ အလွတ်ရှိတော့တယ် ကိုထွဋ်ရေ ... နေ့လယ်ပိုင်း ဆိုရင်များကွာ။ အားရတယ်ကို မရှိပါဘူး။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ငါ့မိန်းမက တောင်ဥက္ကလာမှာ နေပြီး၊ ဒီတည်းခိုခန်းအကြောင်း ဘာသိတာမှ မဟုတ်တာကွာ။ ငါပဲဒီတည်းခိုခန်းကို ဦးစီးပြီး လုပ်နေရတာ။ ပင်ပန်းပေမဲ့ သာသာယာယာပဲ ဟောကောင်ရေ ...။ လူလည်း ညကျမှ ပဲ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ယူပြီး နားရတော့တယ်လို့ ပြောရတော့မှာ ’

သည် တုန်းက ညိုကြီးပြောသော စကားအောက်မှာ နားမလည်မှုတွေ တချို့တစ်ဝက်နှင့် မို့ သူကိုယ်တိုင် ညိုကြီးကို မေးခွန်းထုတ် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ။

‘ဟ ... မင်းက ညပိုင်းမှ နားရတယ်ဆိုတော့ ညဘက်ကျတော့ မင်းက ဒီတည်းခိုခန်းကို လူလွှဲထားခဲ့လို့ ရတယ်လား’

‘မင်းကလည်း ကွာ။ ဒီမြောက်ဒဂုံ မပြောနဲ့ ။ ရန်ကုန်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ တည်းခိုခန်း ပေါက်စနလေးတွေ တော်တော်များများက ညဘက် ဘယ်မှာ အလုပ်ဖြစ်လို့ လဲ။ နေ့လယ်ပိုင်းတောင် သူ့ Section နဲ့ သူကွ။ အချိန်ပိုင်း နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ ငှားရတာတွေက များ တာ။ သန်လျင်ဘက်မှာ တည်းခိုခန်း ဖွင့်ထားတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဆိုရင်လည်း ငါလိုပဲ ဟောကောင်ရေ။ ညဘက်ကျမှ ပဲ နားရတယ် ပြောတယ်’

‘ဒါဆို ... စုံတွဲတွေ ခဏတာ တည်းခိုဖို့ အတွက် အဓိကထားရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘အေးပေါ့ ... ကိုထွဋ်ရေ ... စုံတွဲတွေ ဆိုတာတောင်ကွာ မြို့ထဲဘက်

က လာတဲ့ စုံတွဲတွေဆိုတာက မျက်စေ့လည်လမ်းမှားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာတတ်တာလို့ ဆိုရမှာ ။ ငါတို့ ဆီကို အဓိကလာတဲ့ ကတ်စတန်မာလေးတွေက ငါတို့ ရဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးက ကလေးတွေ ဟော့ကောင်ရေ ... ရှင်းပြီလား။ ဟား ဟား ဟား’

သည် တုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ညိုကြီး၏ စကားအောက်၌ ပြောစရာမရှိသလို သူ့ဆွံ့အ သွားခွဲဖူးသေးသည် ။ ညိုကြီးကဲ့သို့ ဘော်ဒါဆောင်ကနေ တည်းခိုခန်းတစ်ခု လုပ်ဖို့ ရာ အတွက်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူမဝံ့ရဲနိုင်ခဲ့သေးပါ။

သို့သော် ...။ ညိုကြီး၏ တည်းခိုခန်းအား တစ်ခေါက်မှ နှစ်ခေါက်အရောက်။ ညိုကြီး၏ သာသာယာယာ ဖြစ်လာသော စီးပွားရေး အနေအထားအား တစ်စပြီးတစ်စ အမြင်။ ငါတို့ ရော ဒီလိုလုပ်ပစ်လို့ မရဘူးလားဟူသော အတွေးသည် သူ၏ ပိန်ချိချိ ဘော်ဒါဆောင်လေးမှ ဝင်တချို့ ထွက်တချို့ ကျောင်းသူလေးတွေနှင့် ဇနီးသည် သက်တို့ ၏ အခြေအနေကို မြင်တွေ့ရလေတိုင်း သူစိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည် သာ ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူကိုယ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါလျက်နှင့် သူမပိုင်ဆိုင်နိုင်သေးသော အရာမှာ သူ၏ အနာဂတ်ဖြစ်လေသည် ။ ဘော်ဒါဆောင် အတူတူ ဖွင့်ခဲ့လေသူ သူငယ်ချင်း ညိုကြီးအား မြင်ရဖန်များ သော အခါ၌ ရပ်တန့် ရောင့်ရဲနေ၍ မရသော လူ့ဘဝအချိုးအကွေ့ကို သူထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ခဲ့ရလေသည် ။ ထိုထို အချိုးအကွေ့၏ နောက်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာများအား သူ့ဘက်မှ ပေးဆပ်ပစ်ရမည်ဟု တော့ သူ မဖြစ်မနေ တွေးနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

သို့သော် ... ဇနီးဖြစ်သူ သက်၏ အမေးစကားတစ်ခုဖြစ်သော ကားဂိ

တ်လည်း မနီး၊ ဘူတာလည်း မရှိ၊ သင်္ဘောဆိပ် ဆိုသည် မှာ ဝေလာဝေး
သော သူတို့ ၏ မြောက်ဒဂုံ၌ တည်းခိုခန်းဖွင့်လျှင် မည်သူ လာတည်းမ
ည်နည်း ဟူသော မေးခွန်း၏ အဖြေကိုမူ ... ဇနီးဖြစ်သူ အရှင်းဆုံးမြင်
သာစေရန် သူ့အနေနှင့် ဟိုး ... ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကြီးကို
လက်ညှိုးထိုးပြရန် အတွက်တော့ အခုအချိန်မှာ သူ မဝံ့ရဲနိုင်ခဲ့သေးပါ
ချေ။

(၂)

ညိုကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက အမှန်တော့ သူငယ်
ချင်းတွေသာ ဖြစ်လေသည် ။ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ကြတော့
အတူတူ။ ကျောင်းတွေပြီးကြတော့ မိဘများ ၏ ပံ့ပိုးပေးမှုဖြင့် မြောက်ဒ
ဂုံမှာ ရှိသော ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေး မြေကွက်တွေမှာ အဆောက်အဦ
ဆောက်ရင်း ဘော်ဒါဆောင်များ ဖွင့်ကြသည့် အခါတွင် လည်း အတူတူ
ပင်ဖြစ်သည် ။

ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုက အလှမ်းကွာဝေးလှသည် မဟုတ်
သကဲ့သို့ သူနှင့် ညိုကြီးတို့ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ပြုလိုက်ကြတော့လည်း
တစ်နှစ်ထဲမှာ ပင်ဖြစ်သည် ။ ပထမပိုင်း နှစ်များ တွင် အမျိုးသမီး ဘော်
ဒါဆောင်ဖွင့်သော သူတို့ လင်မယားလည်း အဆင်ပြေနေသေးသကဲ့သို့၊
အမျိုးသား ဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်သော ညိုကြီးတို့ လင်မယားလည်း အဆ
င်ပြေနေသေးသည် ။

‘ကိုထွဋ်ရေ ... ငါတော့ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ရတာ တော်တော်ကို စိတ်ကုန် လာပြီ။ မင်းက မိန်းကလေးတွေကို မင်းမိန်းမနဲ့ အတူ အုပ်ချုပ်ရတာ ပြဿနာမရှိဘူး။ ငါကျတော့ ငါ့ကောင်တွေကို မင်းတို့လို ည ၇ နာရီ နောက်ပိုင်း အဆောင်တံခါး မဖွင့်ဘူး ဆိုရင်လည်း ၊ အဆောင်မှာ နေမယ့်သူရှိမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ။ တချို့ဆိုရင် ညဘက် မူးတောင် လာလိုက်သေး ... ကောင်းရော’

ပထမပိုင်းမှာ ညိုကြီးဆီမှ စိတ်ညစ်မှု စကားသံလေးတွေ၊ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရလေပြီး မကြာမီပင်ညို ကြီးက ဘော်ဒါဆောင်ကို တည်းခိုခန်းလုပ်မည်ဟု ပြောလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

‘ဟေ့ကောင် ... ကိုထွဋ်ရေ ... မိုးခါးရေဆိုတာလည်း သောက်သင့်သေ ၁က^၁ရ မ၂၁ ပဲ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းပြောသလို ဒီဒဂုံတက္ကသိုလ်ကြီးကို အမှီပြုပြီးမှ တည်းခိုခန်း ဖွင့်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ကြားလို့ လည်း မကောင်းသလို ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... နယ်ကျောင်းသားတွေ ပါးသွားတဲ့ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့နေမဲ့အစား၊ ငါတော့ အချိုးအကွေ့တစ်ခုကို ချိုးချလိုက်ချင်ပြီ’

ပြောလည်း ပြော၊ လုပ်လည်း လုပ် လိုက်လေသော ညိုကြီး၏ တည်းခိုခန်းက မလှမ်းမကမ်းဟိုမှာ ဘက်ဆီမှာ ဟီးထလို့ ။ ‘ငါ့ခြံလေးကြည့်ပြန်တော့ ... မချို့ပူပွေပြာခဲ့’ဆိုသကဲ့သို့ပင် ကျောင်းသူအယောက် ငါးဆယ်ခန့်နေ၍ ရမည့် သူတို့ ၏ ဘော်ဒါဆောင်လေးသည် ဆယ်ယောက်၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ထက် မပိုသော ကျောင်းသူအရေအတွက်ဖြင့် အားကန်၊ မာန်တင်း ချီတက်ခဲ့ရသည် မှာ အမှန်တကယ်တော့ မလွယ်လှပါချေ။

‘မမရေ ... သမီးတို့ အခန်းရဲ့ ဟိုဘက်ခန်းက ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ ပိတ်ထားတာကြာတော့ ကြွက် တွေဘာတွေ ရှိတယ်နဲ့ တူပါတယ် မမရယ် ... ညဘက်ဆိုရင် ဝုန်းခိုင်းကြနေလို့ ၊ ဟိုဘက်အခန်းက ကျောင်းသူနှစ်ယောက်က သူရဲခြောက်ပါတယ်ဆိုပြီး ညကထပြီး အော်နေလို့ လေ’

ကျောင်းသူတစ်ယောက်မှ ဇနီးသည် ထံ တင်ပြလာသော အခန်းလွတ်တစ်ခန်း၏ အခက်အခဲပေါ် ဇနီးသည် က ဘယ်လိုဖြေရှင်းမည် မသိသော်လည်း သူကတော့ ထိုစဉ်ကတည်းက အဆိုပါ အခန်းလေး၏ နေရာ၌ ညိုကြီး၏ တည်းခိုခန်းမှ အခန်းများ ၏ အပြင်အဆင်ကို မြင်ယောင်နေပြီး သားဖြစ်လေသည် ။

‘ကိုထွဋ်ရ ... အခုခေတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ဆိုတာကလည်း အဝေးကြီးကို မကြည့်နဲ့ ဦး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝနဲ့ တောင် တူတော့လို့ လား။ ငါတို့ ကျောင်းသားဘဝက သူငယ်ချင်းတွေ ညနေပိုင်း အိမ်ကိုလာရင်၊ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်တာလောက် ရှိတာ။ အခုကျတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေအစားလည်း ဘီယာဆိုင်တွေက အစားထိုးလာကြပြီလေ။ အဲဒီတော့ ဘော်ဒါဆောင်အစား တည်းခိုခန်းတွေ အစားထိုးကုန်တာ ဆန်းတာမှ မဟုတ်တော့တာ ဟား ...ဟား ...’

သည် တုန်းက စကားတွေ တသီတတန်းကြီး ပြောအပြီးမှာ ညိုကြီးတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ထရယ်သည် ဆိုခြင်းကို သူ ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်နိုင်ခဲ့သော်ငြား။ ညိုကြီး တစ်ယောက်တော့ မိုးခါးရေသောက်လေပြီဟု သူ တွေးထင်ခဲ့ဖြစ်သေးသည် ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါလျှင် ထိုအချိန်ထိ သူကိုယ်တိုင် မိုးခါးရေမသောက်ချင်ခဲ့သေးပါ။ အဆောင်သူ ဆယ်ယောက်ကျော်နှင့် အသားကျ

နေသော ဘော်ဒါဆောင်ကို တည်းခိုခန်းအဖြစ် ဖွင့်ပစ်ဖို့ ရာအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ တစ်ထိုင်တည်း ချပစ်ဖို့ ရန် အတွက်တော့ ညှိကြီး၏ စကားများက မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ညှိကြီး၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားတစ်ခွန်း၏ အောက်တွင် သူ၏ ယိုင်နဲ့ နဲ့ အတွေးများ နှင့် မှုန်ဝါးဝါး ဆုံးဖြတ်ချက်က တွန်းအားတစ်ခုအဖြစ် သူ၏ စိတ်အာရုံကို တွန်းထိုး တိုက်စားသွားခဲ့လေသည်။ ။

‘မင်း မိန်းမကလည်း အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ကိုထွဋ်ရဲ့ ။ မင်းက ငါ့ထက်အရင်တောင် ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ့်ဥစ္စာ၊ တကယ် ဆို ဒီကိစ္စကို မင်းက ငါ့ထက်အရင် အကောင်အထည် ဖော်သင့်ခဲ့တာ’

(၃)

တည်းခိုခန်းအဖြစ် အတည်ပြုဖို့ ရာ သေသေချာချာ ပြင်ဆင်တော့မှ ပင် အခက်အခဲများက သူ့အတွက် အစီအရီပင်။ များ လိုက်သည့် တည်းခိုခန်းတွေ ဆိုတာကလည်း သူတို့ ရဲ့ မြို့ကလေးနှင့် လိုက်ပင်မလိုက်။ တချို့ဆိုလျှင် တည်းခိုခန်းအဆင့်ပင် မကလေဘဲ မိုတယ်အဆင့်အထိပင် ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ... သူ၏ သူငယ်ချင်းညှိကြီး ပြောသကဲ့သို့ပင် ရှိရှိလေသမျှ တည်းခိုခန်းများ ၊ မိုတယ်များ အားလုံးသည် သူ့ဟာနှင့် သူပုံစံ အမျိုးမျိုးဖြင့် အဆင်ပြေနေကြလေသည်။ ။ ညဘက် ရောက်လျှင်တော့ တည်းခိုခန်းများ အားလုံးလိုလိုမှာ သရဲခြောက်နိုင်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်။ ငုတ်တုတ်မေ့နေလျက်။

‘ဟိုအရင်လကဆိုရင် အဝေးသင်ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းတက်ရက်မို့ တည်းခိုခန်းအားလုံး အလုပ် ဖြစ်လိုက်ကြတာ ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ နွေနှစ်လ၊ အဝေးသင်တွေရော Day တွေရော ပိတ်လို့ ကတော့ ဂွမ်းတယ် ကိုထွဋ်ရေ’

‘အင်း ... မင်း ပြောဖူးတယ်လေ။ ရန်ကုန်ဘက်က အတွဲတွေလည်း လာတတ်တယ်ဆိုတာ’

‘လာတော့ လာတယ်လေ။ အဲဒါက ရံဖန်ရံခါပါကွာ။ တချို့ကျတော့လည်း ရန်ကုန်ဘက်က အမျိုးသမီးလေးတွေ ဈေးကွက်ချဲ့ထွင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပရိုမိုးရှင်း ဆင်းတာပေါ့။ ဒီမှာ က ကျောင်းသားတွေ များတာကိုး သဘောပေါက်တယ်ဟုတ်’

‘အေးကွာ ... အဲဒါကြီးကျတော့ ကျောင်းသားလေးတွေဘက်က မတရားပါဘူးကွာ’

ဟု ထိုစဉ်အချိန်က ညိုကြီးကို သူပြန်ပြောခဲ့သေးသည် ။ မဝံ့မရဲမှုများ ၊ ပြတ်သားစွာ ချပစ်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ သူ့၌ အလွယ်တကူ ရှိမနေစေကာမူ၊ ထိုအလုပ်ကို လျစ်လျူရှုပစ်ဖို့ ရန်တော့ သူစိတ်ဓာတ်က မရိုးသားနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုအချိန်တွင် တော့ ဘော်ဒါလေးသည်လည်း ၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခုအသွင် ခမ်းနား ဆန်းပြားစွာ ရုပ်လုံးကြွနေလေပြီ။ ဖွင့်ရမည့် အချိန်၊ ဖွင့်ရမည့် ရက် တစ်ခုအတွက် ခွင့်ပြုချက်တစ်ခုကို စောင့်နေရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။

‘ဒီက အဆောင်သူလေးတွေလည်း ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားကြပြီလည်း မသိဘူးနော်မောင်။ သူတို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရှိနေပေမဲ့ သူတို့ကလည်း သက်ဆီကို ဆက်မလာ၊ သက်ကလည်း သူတို့ ဆီကို မဆက်ရဲနဲ့ လေ။ သူတို့ ဒီမှာ နေသွားကြတာလည်း ၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ

ကြာခဲ့တော့ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သတိရသား’

ဇနီးဖြစ်သူ သက်၏ စကားတွေထဲမှ ‘သက်ကလည်း သူတို့ ဆီကို မဆက်ရဲ’ဆိုသည့် စကားက သူ့အာရုံတွင် ရိုက်ခတ်နေသည် ။ အဆောင်မှာ နေလာကြသော အဆောင်သူများကလည်း တချို့ဆိုလျှင် နှစ်ရှည်လများ နေထိုင်လာကြသူတွေမို့ သူ၏ ဇနီးသည် သက်နှင့် က ညီအစ်မများ နှင့် မခြား ရှိနေကြလေသည် ။

‘ခေတ်ကိုလည်း အပြစ်ဖို့ ပြီး ပုံမချချင်ပါဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့ နေရာမှာ အများ တကာ မိုးခါးရေ သောက်နေကြတာ ကြာပြီပဲလေ။ မမသက်တို့ က အခုမှ မိုးခါးရေသောက်ဖို့ ကြံရုံရှိသေးတာ။ ဒါကလည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်’

ဘော်ဒါဆောင်မှ ခွဲခွာခါနီးပြောလာသော အဆောင်သူတစ်ယောက်၏ စကားအောက်၌ သူ၏ ဇနီးသည် သက်မှာ ထိုစဉ်အချိန်က ဆွံ့အတိတ်ဆိတ် သွားခဲ့ဖူးသည် လေ။ ဖုန်းမဆက်ရဲဆိုသော စကားလုံးသည် ဇနီးသည် သက်၏ လိပ်ပြာအတွက် ကာကွယ်ပေးဖို့ မဝံ့ရဲစွာဖြင့် ထွက်လာဖြစ်ခဲ့သော စကားလုံးတွေမှန်း သူကောင်းစွာ သဘောပေါက်ခဲ့လေသည် ။ သူကိုယ်တိုင်ကရော။ အမေးလှလှ၊ အတွေးလှလှများ ၏ နောက်ကွယ်က ခါးသီးသော အရသာတစ်ခုကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေခဲ့ပြီးသော သူကတော့ ... ထိုစဉ်အချိန်မှာ ဟိုး ... ရှေ့ကရောင်နီတစ်ခုကိုသာ လှမ်းမျှော် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

‘အေး ... ညိုကြီး၊ ငါတို့ အခု ဆေးခန်းတစ်ခုကို ရောက်နေတယ်ကွ။ သက်အတွက် အာထရာဆောင်း လာရှိတာကွာ။ အခု ရိုက်ပြီး ကလေးက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလားဆိုတဲ့ အဖြေကို စောင့်နေတာကွ။ အေး ... ငါတို့ တည်းခိုခန်း ကိစ္စကတော့ အားလုံးပြီးပြီလေ။ ဗေဒင်လေး ဘာလေးကြည့်ပြီး ဖွင့်မယ့်ရက်ကို စောင့်နေတာလေကွာ ... ဟား ဟား’

‘ ’

‘ဘယ်လိုဟေ့ကောင် ညိုကြီး၊ ငါနားမရှင်းဘူး’

‘ ’

‘ဪ ... အဲဒါဆိုရင် မင်းဘယ်လို ဖြေရှင်းလိုက်ရလဲ ညိုကြီး။ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီလား’

‘ ’

‘ဪ ... အေးကွာ။ ငါအိမ်ပြန်ရောက်မှ မင်းဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ် ညိုကြီး’

ညိုကြီးနှင့် ဖုန်းပြောအပြီး ဖြစ်သွားခဲ့သော သူ၏ တဒင်္ဂအခြေအနေအောက်တွင် ဘေးက ဇနီးဖြစ်သူ သက်ကတော့ နားမလည်နိုင်ရှာဘဲ ရှိလေသည်။ ‘ဘာဖြစ်တာလဲမောင် ... ညိုကြီးက ဘာပြောလာလို့လဲ’ ဟူသော သက်၏ အမေးကို ပြန်ဖြေဖို့ ရန် ရုတ်တရက် အခြေအနေ၌ သူ့တွင် အဖြေတစ်ခု အဆင်သင့် ရှိမနေခဲ့ပါ။

‘ညိုကြီးတို့ တည်းခိုခန်းကို အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ စုံတွဲလေး ရောက်လာလို့ တဲ့။ အဲဒါကျောင်းသူရဲ့ မိဘတွေ

က သိသွားလို့ တည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာ လာရှာလို့ တဲ့ ။ အဲဒါအခု ညှိကြီးတို့ ပြဿနာ တက်နေတယ်တဲ့ ’

‘ကိုစည်သူထွဋ်နဲ့ မသက်ထားမေတို့ ရှိပါသလား’

သူ၏ ရှင်းပြမှုကို တွေ့ဝေစွာ နားထောင်နေသော သက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ပြင်းထန်စွာ တွေးနေမိသော သူ၏ အနားသို့ အပြာရောင်ဝတ် ဆရာမလေးက ဖိုင်တချို့ကိုင်ပြီး ရောက် လာလေသည် ။

‘စောစောက ရိုက်ထားတဲ့ အာထရာဆောင်းအဖြေ ရပါပြီရှင် ... သမီးကလေးပါရှင်’

‘ဗျာ’

သူ၏ နှုတ်ကသာ ‘ဗျာ’ဟု ထွက်သွားသော်လည်း ဇနီးသည် သက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားကတော့ ဘာစကားမှ ထွက်ကျမလာခဲ့။ သားလေးဖြစ်စေ၊ သမီးလေးဖြစ်စေ ရတနာပါပဲဟု ပင် သက်က မကြာမီလေးက ပြောနေခဲ့သေးတာလေ။ ‘မောင် ... သွားစို့’ဟု ပြောလာသော သက်၏ စကားအတိုင်း သူလည်း သက်နှင့် အတူ လိုက်ပါလာရသော်ငြား၊ အဖြေမရှိသည့် မေးခွန်းပေါင်း ကုဋေကုဋာနှင့် သူ့စိတ်တွေလေးလံ မွန်းကျပ်နေလေသည် ။ မိုးခါးရေဆိုမှ တော့ အမှန်တကယ်မှာ ချိုမြိန်မှုရော ရှိနိုင်ပါဦးမည်တဲ့ လား။ ညှိကြီးတို့ သောက်ခဲ့သော မိုးခါးရေ။ မကြာမီပင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် သောက်ကြရဦးမည့် မိုးခါးရေ ...။

မိုးခါးရေ ... မိုးခါးရေ ... မိုးခါးရေ ...။

‘သက် ... မောင်တို့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေသွားခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား’

‘ရတယ်လေ မောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘မောင်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် တစ်ယောက်ချင်းဆီကို
ဖုန်းပြန်ဆက်ကြရအောင်ကွာ ... ပြီးတော့ မောင်တို့ ဆီမှာ ပြန်နေရ
အောင်လည်း သူတို့ ကို သက်ကပဲ ပြန်ပြောလိုက်တော့ကွာ ... နော် ...

ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၂၊ ရတီမဂ္ဂဇင်း

သွာနုတ္တသားများ
မင်းဝေဟင်

(၁)

ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီးမှာ သမီးသုံးယောက် ရှိတယ်။ ပဒုမ္မာတဲ့ ။ မှုန်နံ့သာတဲ့ ။ ယမုန်နာတဲ့ ။ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမက အလယ်လူ မှုန်နံ့သာ။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ တွက်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ယောက္ခမကြီးမှာ နွားအကောင် သုံးထောင်ပိုင်တာပေါ့။ ဒီစကားက သာမန်လူတွေပြောတဲ့ စကား။ ကျုပ်ယောက္ခမကျတော့ အဲလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ‘သမက်တစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်’ဆိုပဲ။

ဒါက ကျုပ်တို့ နောက်ကွယ်မှာ ပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး နော်။ ကျုပ်တို့ ကြားလောက်တဲ့ နေရာကကို ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားက လောလောဆယ်မှာ ယ်မျှာ ပြောနေတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး ။ လောလောဆယ်မှာ မပြောဆိုရင်လည်း ကျုပ်အပါအဝင် သမက်သုံးယောက်ထဲ။ မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်း အိမ်ပေါ်ရောက်တော့မယ့် လောလောလတ်လတ် ပူပူနွေးနွေး သမက်ကလေးကျတော့ သူက နွားတစ်ထောင်ရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာကလား။ သူ့စိတ်ထဲ မျှာ သတ်မှတ်ထားတာက ကျုပ်တို့ သမက်အကြီး နှစ်ယောက်အတွက်

နွားနှစ်ထောင်ရယ်လေ။

ခတ်တော့လည်း ခက်သား။

တစ်အိမ်တည်းနေ၊ တစ်အိုးတည်းစားတဲ့ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ကြီး အကြောင်း ကျုပ် ပြောနေရင်လည်း ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် ကျုပ်အလွန်ပေါ့။ ယောက္ခမနဲ့ သမက် ရာဇဝင် အစုံအလင်ကြား၊ ထော်လော်ကန့်လန့် ကိစ္စတွေ အပုံအပင်ကြား ကျုပ်က ယောက္ခမကြီးအကြောင်း ဋီကာချဲ့နေရင်လည်း မဟုတ်သေးပြန်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ကား ကျုပ်ယောက္ခမကြီး သမက်တွေကို အကောင်း မမြင်တာကျတော့ ပေါက္ခရဝဿမိုးရွာတယ် ခေါ်မလား။ ကွက်ကျားမိုးရွာတယ် ပြောမလား။ အဲဒီလိုမျိုးကြီး။ ကျုပ်တို့ သမက်အကြီး နှစ်ယောက်နေရာက ဝင်ကြည့်။ ဘယ်လိုမှ ကို အဆင်မပြေတာ။

ကျုပ်တို့ ကို ခေါ်ပုံကြည့်။ ငထူးတဲ့ ။ ငလင်းတဲ့ ။ အံမယ် သူ့သမက်ဖြစ်ဖို့ ပါမစ်အပြည့်အဝ မရသေးတဲ့ သမက်ကိုကျတော့ ခေါ်နေလိုက်တာ။ ‘ထွန်း’ဆိုပဲ။

ကြည့်ဦးလေ။ လုပ်ပုံကို။

(၂)

သမီးသုံးယောက်နဲ့ သမက်သုံးယောက်တိတိကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီး နာမည်က ဗိုလ်ကြည်တဲ့ ။ ဗိုလ်ကြည်ဆိုလို့

ဘာဗိုလ်ကြီးလဲဆိုပြီး ရင်ဘတ်တွေ၊ ပခုံးတွေက အပွင့်တွေ၊ အခက်တွေကို ပြေးမြင်ကြည့်မနေနဲ့ ။ လွဲဦးမယ်။ ဒီနာမည်ရတာ အတိအကျမပြောနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်မိန်းမဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရတာတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေရာတကာ ဗိုလ်ကျတတ်လွန်း၊ လူတွင် ကျယ် လုပ်လွန်းလို့ တွင် လာတဲ့ နာမည်လို့ ပြောတာပဲ။

ဦးဗိုလ်ကြည်က အခုတော့ အငြိမ်းစားကြီး။ အရင်တုန်းကတော့ အစိုးရဌာနတစ်ခုရဲ့ ရုံးအုပ်ပေါ့။ သူ့ရဲ့ မိန်းမ၊ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီးကတော့ ဆုံးတာကြာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ မှန်နဲ့သာ မယူခင်ကတည်းက ဆိုပါတော့။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ့မိန်းမရဲ့ ပါးစပ်တစ်ပေါက် ကိုယ်စားပါ သူ့မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ် ထင်ပါ။ မိုးလင်းမိုးချုပ် ပြောလည်း ပြော နိုင်လွန်းတဲ့ အဘိုးကြီး။ သူ့ပါးစပ်က ရုံးမှာ ပင်စင်ယူလိုက်ရပေမယ့် အိမ်မှာ ကျ ပင်စင်မယူ။ ယူဖို့ လည်း ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်နဲ့ မျက်စေ့ကတွေ့တာကို ဦးနှောက်က ချက်ချင်း အလုပ်လုပ်လို့ လော်စပီကာမလိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်ပြီး ပြောနေတာ။

မနက် ၇ နာရီထိုးလို့ မှ မနိုးမရှိလိုက်နဲ့ ။ သမီးနဲ့ သမက် အခန်းဆိုတာတွေ ထည့်မစဉ်းစား။ သင့်တော်၏ မသင့်တော်၏ တွေလည်း ထည့်မတွက်။ ကျုပ်တို့ အခန်းရှေ့ကိုလာ၊ သူ့ရဲ့ မွေးရာပါ အသံကြီးနဲ့ ။

‘ဟေ့..... အခုအချိန်ထိ ထရကောင်းမှန်း မသိကြသေးဘူးလား။ တော်တော် တိုးတက် ကြီးပွားကြဦးမယ့်ဟာတွေ၊ လူဆိုတာ တစ်ခါစားရုံနဲ့ တစ်လလောက် ဗိုက်မှောက်နေလို့ ရတဲ့ မြွေ မဟုတ်ဘူး ။ နေတိုင်းစားဖို့ နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်မှ တန်ကာကျမှာ ’

အဲဒီလောက်နဲ့ သူ့စကားက ဆုံးသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြားချင်စွမ်း

မရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အာရုံက နှိုးဆော်လို့ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးနှစ်ဖက်နဲ့ ထိုးပိတ်။ ခေါင်းအုံးတွေ၊ စောင်တွေကြား ခေါင်းထိုးလို့ ဖင်မူးတောင်း ထောင် နေလိုက်တာတောင် သူ့အသံက ပအဲ့၊ ပအဲ့နဲ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ကြားနေရသေးတာ။

သူရဲ့ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံတွေကို ကြည့်ဦး။ ကျုပ်ကပဲ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ နိစ္စဓူဝ သူလုပ်စာကို ထိုင်ခုံခြေကန်၊ ပြဲလန်အောင် စားနေတဲ့ ပုံ။ ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်သိသပေါ့။ ကျုပ်သွားရမယ့်အချိန် ကျုပ်သိသပေါ့။ ကျုပ်အလုပ်က ကားပွဲစားပဲ။ ကားဝယ်ရောင်းပဲ။ ကျုပ်လူတွေရှိတဲ့ အချိန် အရောင်းအဝယ် ရှိတဲ့ အချိန် ကျုပ်သွားရမယ့်နေရာ မသိဘဲ နေမလား။

ဝယ်သူမရှိ၊ ရောင်းသူမရှိတဲ့ အချိန် ကျုပ်က ကားကို ဟင်းရွက်၊ ကန်စွန်း ဝယ်ရောင်းလုပ်သလို ‘ဒီအပိုင်းက ကားယူကြဦးမလားဗျို့’ဆိုလို့ ရမလား။ ဒါကို နေရာတကာ ပါတာလေ သူက။ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမကတော့ သူ့အဖေကြီးကို ကြောက်ရတယ် ခေါ်မလား။ စကားနည်းရန်စဲလို့ ပဲ ခေါ်မလား။ ခေါင်းကုတ်၊ လက်ကုတ်၊ ကုတ်စရာရာရှိတာ အကုန် ကုတ်လို့ အိပ်မှုနံရံနံနံ ထသွားရော။ ပြောသာပြောတာ။ သူ့အသံအာပြကြီးကြောင့် နိုးသွားတဲ့ ကျုပ်ကျတော့ရော ဘယ်လိုဆက်ပြီး အိပ်လို့ ရပါတော့မလဲ။ အဲဒီလို အဘိုးကြီး။

(၃)

ဦးဗိုလ်ကြည်ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံး ပဒုမ္မာကြည်ရဲ့ အမျိုးသားနာမည်က

ထူးအောင်တဲ့ ။ ကျုပ်ရဲ့ စီနီယာမယား ညီအစ်ကိုပေါ့။ ဦးဗိုလ်ကြည် ချစ်စနိုးလေးနဲ့ ခေါ်တော့ ငထူးတဲ့ ။ ကိုထူးက ရူပဗေဒနဲ့ သိပ္ပံဘွဲ့တစ်ခုရပြီးသား။ ကျုပ်ထက် ဒီအိမ်ကြီးဆီ နှစ်နှစ်နီးပါး စောစီးစွာ ရောက်လာတဲ့ သူပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုထူးကလူအေး။ စိတ်အေး။ အတွင်းသဘောလေးက တကယ်ကို ကောင်းရှာတာ။ ကျုပ်ယောက္ခမကြီးနဲ့ တော့ပြောင်းပြန်ပေါ့။ ပဒုမ္မာနဲ့ မရခင် ကိုထူးက ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်တယ်။

ပဒုမ္မာနဲ့ ကိုထူးယူပြီးတော့ ကိုထူး အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုတဲ့ အဖြေကို ဒီနေ့အထိ ကျုပ် ရေရေရာရာ မသိပေမဲ့ ဦးဗိုလ်ကြည်နဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်မယ်လို့ တော့ ကျုပ်က တွက်ပြီးသား။ သမီးတွေကို မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မခံနိုင်တာနဲ့ သမက်တွေကိုပါ အောင့်ကာ နမ်းလိုက်ရတဲ့ ပုံ။ မည်သို့ဆိုစေပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကိုထူးကြီးလည်း ဒရိုင်ဘာသာသာ ရာထူးကိုပိုက်လို့ ဦးဗိုလ်ကြည်ရဲ့ အိမ်မှာ အမှုတော်ထမ်းနေတာ ဒီနေ့ထိပဲ ဆိုပါတော့။

ကိုထူးက တကယ့်ကို လူအေး။ ကျုပ်နဲ့ ပြောင်းပြန်လို့ တောင် ပြောလို့ ရတယ်။ ယောက္ခမကြီးရဲ့ ပွစိ၊ ပွစိ တိုက်ပွဲတွေ ကြားထဲမှာ လည်း နားကင်းပိတ်နေတဲ့ မြွေတစ်ကောင်လိုပဲ။ ဘာမှ မကြားဟန်နဲ့ သူ့အလုပ်သူ လျှောခနဲ၊ လျှောခနဲ ဆက်လုပ်နေတာ။

‘ငါ့စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူတွေ အခုချက်ချင်း ထိုင်ရာမထ ကြီးပွားကြပါစေ။ ချမ်းသာကြပါစေ’

ဟော။ ကိုထူးတို့လို လူအေးမျိုးကိုတောင် သူက အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ အချိန်အခါမဟုတ်၊ ဘာကောင်းမှု ကုသိုလ်မှ လည်း မလုပ်နဲ့ မေတ္တာ ပို့နေတတ်တာမျိုး။ ‘သတ္တဝါတွေအားလုံး ကျန်းမာ၊ ချမ်း

သာကြပါစေ။ မှတ်ချက်- ငါ့သမက်များ မပါ'ဆိုသလိုမျိုးတောင် ဖြစ်နိုင်ရင် သူက မေတ္တာ ပို့နေချင်သေးတာ။

ခက်လည်း ခက်တဲ့ အဘိုးကြီး။

သူ ပွစိ၊ ပွစိ ပြောတာကို ကိုထူးလို မကြားချင်ယောင် မဆောင်ဘဲ ကျုပ်လို ရောက်တတ်ရာရာ သီချင်းအပိုင်းအစ တစ်ခုခု။ ဥပမာ-'ကြာပါတယ်ကွာ။ မြန်မြန်လာ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။ ကြာပါတယ်ကွာ တော်တော်ကြာ မုန်းမိလိမ့်မယ်'ဆိုတာမျိုးကို သူ့အသံထက် သိပ်ပြီး မတိုးလှတဲ့ အသံနဲ့ ရွတ်ကြည့်တဲ့ အခါကျ ...။

‘အလဲ့..... တယ်လည်း အသံကောင်းတဲ့ ငါ့သမက်ပဲ။ မင်းက ငါ့သမီးနဲ့ မညားသင့်ဘူး။ အဆိုတော်လုပ်ပြီး အဆိုတော်မ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ညားသင့်တာ’တဲ့ ။ အဲသလို ရွဲ့စောင်းတဲ့ နေရာမှာ လည်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အရှုံးပေးရလောက်အောင် ပြောင်မြောက်တာ။

‘ငါလည်း ... လူပျိုလို မနေမိလို့ သမီးလေးတွေ မွေးထားမိပါတယ်။ ဘယ်လို သမက်တွေနဲ့ ရေစက်ဆုံရမှန်းကို မသိဘူး။ တစ်ယောက်ကလည်း မိုးလင်းငုတ်တုတ်၊ မိုးချုပ်ငုတ်တုတ်။ တုံ့ဆိုတာဝေ။ တေမိမင်း လေမိထားသလို။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ လတ်လျား၊ လတ်လျား၊ လူပေါ်ကြော့။ လူငယ်ဗျင်း။ ကိုယ်စားမယ့် ထမင်းလုတ် မရမှာတောင် လက်ကြောတင်းမှာ စိုးလို့ ပါးစပ်နဲ့ လိုက်ဟပ်တယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ ဒီလိုသမက်တွေကို ထိန်းရမယ့်အစား နွားအကောင် နှစ်ထောင်လောက်ကို ထိန်းပစ်လိုက် ချင်တော့တယ်’

အဘိုးကြီး ဒီလိုစကားတွေ ပြောတဲ့ အခါကျ ကိုထူးရဲ့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိမယ် မသိပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဒေါသ မထွက်ဘဲ နေမလား။

အဘိုးကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ လက်သီး လက်မောင်းတန်းမိတာ အကြိမ်ကြိမ်လေ။ ဒီအိမ်မှာ မနေဘူး။ အိမ်ခွဲမယ်ပေါ့။ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားမိတာ။

နောက်ဆုံးတော့။ ကျုပ်ရဲ့ မဟေသီမှုန့်နံ့သာကြည်ရယ်က စကားလုံး ပေါင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ ကျုပ်ကိုဖျောင်းဖျ။ သီချင်းထဲကလို ‘ခဏလေး တော့ စောင့်ပါဦး’ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်။ တကယ်တမ်းကျ သူ့ရဲ့ သမီးသုံးယောက် ဆိုတာက အဘိုးကြီးနဲ့ နည်းနည်းမှ တူကြတာတွေမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဖေ အဘိုးကြီးကိုကျ သူတို့ က ချစ်ရှာသား။ ဘယ်သမီးကမှ ပစ်ပြီး မသွားချင်ကြ။ အဘိုးကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ ကိုသာ ကြည့်မရတာပါ။ သူ့သမီးတွေနဲ့ ကျတော့ ဟုတ်လို့ ။

(၄)

ကျုပ်တို့ သမက်အကြီးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ အမြင်မကြည်နိုင်တဲ့ အဘိုးကြီး။ သူ့သမီးအငယ်လေး ကျရင်တော့ ယောက်ျားပေးစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျုပ်တို့ တွက်ထားတာ ဘာကြာတုန်း။ သူ့သမီးအငယ် ယမုန်နာကြည်ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စက ဝုန်းဆို ပေါ်လာတာ။

တကယ်ဆို ကျုပ်တို့ အကြီးနှစ်ယောက်တုန်းက သူက သဘောမတူခဲ့တဲ့ အပြင် ငါးရဲ့ကိုပြာလူး၊ ဆားပက်ထားသလို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသေးတာ မဟုတ်လား။ သူ့သမီးတွေက ကျုပ်တို့ ကို ကြိုက်လွန်းလို့ သာ ကျုပ်

တို့ မှာ သူ့သမက် ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တာ။ ခက်တော့လည်း ခက်သား။ မျက်စေ့
အောက်ကလည်း အပျောက်မခံနိုင်။ အကောင်းကျတော့လည်း တစ်စက်
ကလေးမှ မမြင်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ‘ငါ့နှယ်ကွာ။ ဘယ်လို သမက်တွေရ
ထားလဲ မသိဘူး’ ဆိုတဲ့ နှုတ်ထွက်စကားပဲ။

ဒီလောက်ကြီး သမက်တွေနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်တဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့သ
မီးအငယ်လေးကို ယောက်ျားပေးစားပြီး သမက် နောက်တစ်ယောက်ကို
အိမ်ပေါ်တင် လက်ခံဦးမယ်ဆိုတော့ ကိုထူးနဲ့ ကျုပ် အံ့ဩမှုတွေနဲ့ အတူ
မတိုင်ပင်ဘဲ ပြုံးမိတယ်။ ဒီတော့အတွင်းတုန်းက အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာ
ဆိုတာများ အီတလီ ပေါ်လစ်တိုက်ထားသလို ဝင်းလို့ ၊ ပြောင်လို့ ။ သူ့မျ
က်နှာပေါ်ကို လာနားတဲ့ ခြင်တွေတောင် တဗုန်းဗုန်းနဲ့ ချော်လဲချင်စရာ။
ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရှေ့ရောက်ရင်တောင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ။

‘ဒီအိမ်မှာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပြီး ရောက်မှာ ဆိုတော့ အားလုံး
ကိုယ့်စည်း၊ ကိုယ့်ကမ်းနဲ့ နေကြမယ်။ အုတ်အရောရော၊ ကျောက်အ
ရောရောတွေ လုပ်မနေကြနဲ့ ။ အုတ်ကအုတ်၊ ကျောက်ကကျောက်ပဲ။ ဒီ
လောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

အဘိုးကြီးရဲ့ အဲဒီစကားကို ကြားရတော့ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ကျုပ်တို့
ရဲ့ မယားညီအစ်ကို လောင်းလျာလေးကိုတောင် မဆီမဆိုင် ယောက်ျား
တန်မဲ့ အမြင်ကတ် သွားချင်သေး။ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကြားနေရတာ
တော့ စုံလို့ ။ ယိုးဒယားက အလှကုန်ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝ
င်တဲ့ ။ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ယိုးဒယားမှာ အခြေချနေတာ ငါးနှစ်ရှိပြီတဲ့
။ မိန်းမယူပြီး လက်ရှိ လောလောဆယ် မြန်မာပြည်မှာ နေမှာ ဆိုပေမ
ယ့် နောက်ဆို ယိုးဒယားမှာ ပဲ အခြေချမှာ ဆိုတာလည်း ပါရဲ့ ။ ယမုန်
နာလေးပါ ထိုင်းမှာ သွားနေရမယ် ဆိုတာလည်း ပါရဲ့ ။ အဘိုးကြီး ဇာ

တံပို့ကောင်းလို့ အာရုံမပါဘဲ နားထဲဝင်နေတဲ့ မယားညီအစ်ကိုလေး အကြောင်းတွေလေ။

အဘိုးကြီးတစ်ထွန်းတည်း ထွန်းနေတဲ့ ‘ထင်အောင်ထွန်း’ဆိုတဲ့ မယားညီအစ်ကို လောင်းလေးကို စပြီး မြင်ဖူးတဲ့ နေ့က။ လား ... လား။ အလှကုန် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတာ ရုပ်ကြည့် သိလောက်အောင် ဖြူနုဝင်းဖန်နေတဲ့ အသားအရေနဲ့ ။ မင်းသားရှုံးရလောက်အောင် ကြွရွ လှပနေတဲ့ ရုပ်နဲ့ ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်း နဲ့ ။ ယောက်ျားချင်းတောင် ငေးချင်စရာ။

ကျုပ်လို အသားအရေ မဲပြောင်ပြောင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ လူကတော့ ပြောမနေနဲ့ ။ ကိုထူးတို့လို ရူပဗေဒနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်တုန်း King ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတောင် ထင်အောင်ထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ကျ အကွာကြီး ကွာနေပါရောလား။ အပြုံးချိုချို အပြောချိုချိုတွေနဲ့ ထင်အောင်ထွန်းကတော့ ယမုန်နာတင်မက ဦးဗိုလ်ကြည်ပါ ကြွေသွားလောက်ရဲ့ ။ ပြီးနေလိုက်တာများ ပါးချိုင့်လေးများ တောင် ခွက်လို့ ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲက အရည်ကြည်လေးတွေတောင် လက်လို့ ။ စိုလို့ ။

(၅)

ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ မကြာပါဘူး ဆိုတာက ထင်အောင်ထွန်းနဲ့ ယမုန်နာကြည်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာ ပဲ ပြဿနာတွေက စဖြစ်တာ။ ပြောရ

ရင်တော့ အိမ်ပေါ်ကို ထင်အောင်ထွန်း စရောက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့ပေါ့။

အဲဒီညက ကျုပ်တို့ လည်း အိပ်ရာစောစောဝင်တယ်။ ဘာရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အိမ်သား တစ်ယောက် တိုးလာပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ ပြောစရာ စကားကလည်း ရှာကြုံပြီး ပြောနေရတာ ဆိုတော့ မထူးတဲ့ အဆုံး အပေါ်ထပ်ကိုတက်လို့ အိပ်ရာပဲ စောစောဝင် လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ စုံတွဲ အိပ်ရာဝင်တော့ ကိုထူးတို့ လင်မယားတော့ ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လည်း သိပ်တော့မကြာဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတဲ့ အသံတွေ ကြားရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဘက်က အသံတွေ တိတ်သွားပြီး ဘာကြာတုန်း။ အောက်ထပ် ထင်အောင်ထွန်းနဲ့ ယမုန်နာတို့ ရဲ့ အခန်း ဘက်က ဆူညံသံတွေ ရုတ်ခြည်းထွက်လာတာ။ အသံကြားကြားချင်း ကျုပ်လည်း ‘ဟ ... ဘာလဲဟ’ဆိုပြီး ခေါင်းထောင်မိရုံမက ခြေလှမ်းပါပြ င်ဖို့ စဉ်းစားပြီ။ ဒါကို ကျုပ်ဇနီးက ကျုပ်လက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ခဏကြာတော့ အသံတွေက ဧည့်ခန်းဘက်ကို ရောက်လာတယ်။ ယမုန်နာရဲ့ အသံက အတော်ကျယ်ပေမယ့် ငိုသံတွေစွက်နေတဲ့ အတွက် ဘာမှ မသဲကွဲဘူး။ အဲဒီအသံတွေနောက်မှာ တိုးတိုးအုပ်အုပ်နဲ့ အသံတစ် သံကို ကြားရတော့ အစပိုင်းမှာ ထင်အောင်ထွန်းရဲ့ အသံပဲလို့ ကျုပ်ထင် ပေမယ့် သေချာ နားထောင်ကြည့်တော့ ကျုပ် ယောက္ခမကြီးရဲ့ အသံ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း တံခါးလော့ကို အသာဖွင့်လို့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဘက်ကို ချောင်းတော့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ထင် အောင်ထွန်းကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ မီးတွေဖွင့်ထားတာမို့ အားလုံးကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရတယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ ယမုန်နာကတော့ မက်တက်။

‘သမီး ဒီလူ့ကို လုံးဝ မပေါင်းနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ မိုးလင်းတာနဲ့ သမီးတို့ ကို ကွာရှင်းဖို့ လုပ်ပေးပါ။ သမီး ဒီလူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး’

ယမုန်နာရဲ့ စကားတွေထဲက နောက်ဆုံးစကားဖြစ်တဲ့ ‘မကြည့်ချင်ဘူး’ဆိုတဲ့ စကားက အကျယ်ကြီးကို ထွက်လာတာ။ ပြဿနာအတော်ကြီးပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ကျုပ်တို့ လည်း ထွက်ရအခက်၊ မထွက်ရအခက်နဲ့ အခန်းဝမှာ တစ်လစ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုထူးတို့ အခန်းဘက်ကလည်း ကျီဆိုတဲ့ အသံကို ကြားရတယ်။ ထူးဆန်းတာက ထင်အောင်ထွန်းပဲ။ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်လို့ အတော် စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ ပုံစံ ရှိနေပေမယ့် ဘာစကားမှ မပြောဘူး။

အဘိုးကြီးက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နဲ့ ယမုန်နာလေးကို စကားတွေ ပြောနေပေမယ့် ကျုပ်တို့ ကတော့ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရဘူး။ အပေါ်ထပ်က ကျုပ်တို့ မကြားနိုင်လောက်တဲ့ လေသံနဲ့ အဘိုးကြီးက ပြောနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ဆိုပြီး ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ထင်အောင်ထွန်းဟာ ယောက်ျားစစ်စစ် မဟုတ်ဘဲ မိန်းမလျှာ၊ အပုန်းမကြီးများ ဖြစ်နေလို့ လား။ ဒါကို ယမုန်နာကများ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိသွားသလား။ သိပ်တော့ မသေချာ။ အလှကုန် ကုမ္ပဏီရှယ်ယာဝင် ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ချေတော့ အများ သား။

‘ဝမ်း’

ယမုန်နာက လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို နံရံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် အပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ လန့်ကုန်တယ်။ ယမုန်နာ ဒီလောက် ပေါက်ကွဲနေပေမဲ့ အပေါ်ထပ်က သူ့အစ်မတွေကတော့ ကြောင်စီစီနဲ့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ကြဘူး။

‘ရှင်အခုအိမ်ထဲက ထွက်သွား။ ထွက်သွား။ ဒီယောက်ျားကို ဖေဖေ ပေးစားတာ။ အခု သမီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

ယမုန်နာရဲ့ အဲဒီအသံအောက်မှာ ထင်အောင်ထွန်းက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ပေမဲ့ တုတ်တုတ်လှုပ်သွားတာက အဘိုးကြီး။ အဘိုးကြီးက အုတ် နံရံကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်။ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်တယ်။ ပြီးတော့ သော့ဖွင့်ပြီး မိုးချုပ်ချုပ်မှာ အိမ်အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ အပေါ်ထပ်က ကျုပ်တို့ လေးယောက်လည်း မနေသာ တော့ဘူး။ မတိုင်ပင်ဘဲ အပြေးပြိုင်သလို အောက်ထပ်ကို ဝရန်းသုန်း ကား ရောက်လာတယ်။ ဘာပြဿနာဖြစ်လဲ ဆိုတာ အသာထား။ အဓိ ကက အဘိုးကြီးရဲ့ နောက်ကိုလိုက်ဖို့ စဉ်းစားပြီး ခြံထဲကို ပြေးထွက် တော့ အဘိုးကြီးက အပြင်တောင် ရောက်ပြီ။ ကိုထူးကလည်း ကျုပ်ရဲ့ နောက်က လိုက်လာတယ်။

ကျုပ်တို့ ခြံဝကိုရောက်တော့ လမ်းထဲကိုဝင်လာတဲ့ Taxi ပေါ် အဘိုးကြီးက တက်သွားပြီ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုထူးလည်း ကားတစ်စီးနဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ Taxi နောက်ကို လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ နေတဲ့ ခုနစ်မိုင်ကနေ Taxi ကားက ပြည်လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားပြီး အင်းယားကန်ဘေး မှာ ထိုးရပ်သွားတော့ ကျုပ်တို့ ကားလည်း ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးကြီးက မီးရောင်မှုန် ပျပျအောက်က အင်းယားကန် ပေါင်ပေါ် ရောက်သွားပြီ။

‘ဘုရား ဘုရား’

ကျုပ်နဲ့ ကိုထူးလည်း လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ကန်ပေါင်ပေါ်ကို အ ပြေးလိုက်တက်တယ်။ အဲဒီမှာ ခက်ပြီ။ အဘိုးကြီးကို နောက်က လှမ်းပြီးခေါ်ဖို့ ကျုပ် နာမ်စားရှာမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ‘ဟေ့ ဟေ့’လို့ လှ

မ်းခေါ်ရအောင်လည်း မဖြစ်သေး။ စဉ်းစား။ စဉ်းစား။

ဟိုစဉ်က ‘အဖေ’လို့ မခေါ်ခဲ့တာတောင် ဦးလေး၊ အန်ကယ် စသည် ဖြင့်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ တစ်ခုခုခေါ်ခဲ့ရင် ကောင်းသား။ သူ့သမက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ဘာနာမ်စားမှ မသုံးဘဲ တိုက်ရိုက် ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ အခုမှ နာမ်စားလည်း ရှာလို့ မရတော့ပြီ။ အဲဒီတော့ အားကိုသာ မီးကုန် ယမ်းကုန်သုံးပြီး အဘိုးကြီးနောက်ကို လိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးကရေထဲကို ခုန်ချဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် နောက်က လိုက်လာတဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ အဘိုးကြီး မောနေပုံများ ။ ဟောဟဲ၊ ဟောဟဲ မြည်နေတာ ရင်ခေါင်းသံကြီးတောင် ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ က အဘိုးကြီးကို တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားပေမဲ့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ဘူး။

‘ငထူးနဲ့ ငလင်းရာ ငါမှားသွားပြီကွာ။ ငါသေချင်တယ်’

အစပိုင်း ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးက အားကုန်သုံးပြီး ရုန်းကန်ချင်နေသေးပေမယ့် အခုစကားကို ပြောပြီး အဘိုးကြီးဟာ ကိုထူးရင်ခွင်ထဲမှာ အရပ်ကျိုးပြတ် လဲကျသွားတယ်။

‘အလို ... အဘိုးကြီး ငိုနေပါလား’

ကန်ပေါင်ပေါ်၊ မီးရောင်မှုန်ပျံ့ပျံ့အောက် အဘိုးကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့ရတာက မျက်ရည်တွေပါလား။ ကျုပ် အံ့သြသွားတယ်။ တုန်လည်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ တကယ်ပါ။ ကျုပ်တစ်သက် ယောက်ျားကြီးတွေ မျက်ရည်ကျတာ မမြင်ဖူးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ ကျုပ်အမေ သေတုန်းကတောင် ကျုပ်အဖေက မျက်ရည်ကျတာ မဟုတ်ဘူး ။

‘အခု ... ယမုန်နာလေးရဲ့ ယောက်ျားမှာ အရင်အိမ်ထောင် ရှိသတဲ့ ကွာ။ ဒီည ထိုင်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်က ဖုန်းဆက်လာလို့ အခုလိုဖြစ်ကြတာ။ အဲဒါ ငါရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့ လမ်းကွ။ ငါသေချင်တယ်ကွာ’

သေချင်တယ် ဆိုတာကိုပဲ အဘိုးကြီးက ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ ပြောနေတယ်။ ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ ငိုနေတယ်။ ကျုပ်တို့ ကို တစ်သက်လုံး အကောင်းမမြင်ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီး။ ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်လို့ မရခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီး။ ကျုပ်တို့ ကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီး။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာ တကယ့်ကို အရပ်ကြိုးပြတ်။

‘အခုမှ နွားတစ်ထောင်စစ်စစ်ကို ငါတကယ် တွေ့ခဲ့ပြီကွာ’

ကိုထူးစိတ်ထဲ ဘာရှိသလဲဆိုတာ မသိပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံးတွေ ရွေးနေတယ်။ တကယ်ပါ။ ယမုန်နာရဲ့ ကိစ္စကိုတောင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် လတ်တလော အနေအထားမှာ အဘိုးကြီးကို ကျုပ်သနားနေတာ။ ခဏကြာတော့ အဘိုးကြီးရဲ့ ပျော့ဖပ်ဖပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုပ်တို့ ကားပေါ် ပွေ့တင်လိုက်တယ်။

ကားပေါ်ရောက်တဲ့ အထိ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အဘိုးကြီးကို ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြသေးဘူး။ အဘိုးကြီးရဲ့ ခပ်အက်အက် စကားသံတွေ နားထောင်ရင်း ‘နွားတစ်ထောင်’ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ကြားယောင်လို့ ၊ အချိန်အတော်ကြီး ကြာတဲ့ အထိ အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်ဖို့ စိတ်ထဲမှာ စကားလုံးတွေကို ကျုပ် ပုံဖော်ကြည့်ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ။

နိဂုံးဘာ ၂၀၀၉ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း

